

Arrest

nr. 228 503 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2015. Op 16 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 januari 2018 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

De verzoekende partij tekent op 25 mei 2018 beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 januari 2019 met nummer X vernietigt de Raad de beslissing en stuurt hij de zaak terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 21 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het sjiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Mianaday, gelegen in het district Khoshi van de provincie Logar.

U studeerde sinds hamal 1393 (volgens de Gregoriaanse kalender april 2014) chemische technologie aan de Polytechnic universiteit in Kabul. Gedurende uw studies sliep u in een hostel op de campus. In juni 2015, tijdens de ramadan, had u een incident met een leerkracht. Uw leerkracht godsdienst zei dat sjiieten ongelovigen zijn. U kwam op voor uw geloof en zei dat die stelling niet klopte. Het meningsverschil liep uit de hand en uw leerkracht sloeg u in uw gezicht. Daarop ontstond een gevecht tussen u en uw leerkracht. Uw leerkracht bedreigde u en zei dat hij uw leven niet zou sparen. U belde met uw broer en verliet de universiteit. U ging terug naar Mianaday waar u gedurende ruim twee maanden nog verbleef.

Uw broer, [N.A.], werkte voor het bedrijf SIKA als ingenieur. SIKA was gesitueerd in het districtscentrum van Khoshi. In de eerste maand na uw terugkeer ging u soms mee naar zijn kantoor omdat hij van mening was dat u zo kon bijleren. In totaal ging u vijf tot zes keer voor een uur naar het bureau van uw broer. Na uw terugkeer kreeg uw broer dreigementen van de taliban omwille van zijn werk voor het bedrijf SIKA, dat regelmatig samenwerkte met de overheid. Uw broer kreeg meermaals doodsb bedreigingen van een onbekend nummer. Op het einde van asad 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender augustus 2015) vertelde uw broer u over de dreigementen. Hij vertelde u dat u eveneens bedreigd werd. Vanaf het moment dat uw broer u vertelde over de dreigementen mocht u van hem niet meer buiten komen. U bleef gedurende een maand thuis. Op 9 mizan 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender 1 oktober 2015) vertrok u naar Kabul waar u diezelfde nacht om twee uur met de smokkelaar vertrok. U reisde naar België via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Oostenrijk en Duitsland.

Op 11 november 2015 kwam u aan in België waar u op 16 november 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw universiteitskaart, uw kaart van de universiteitsbibliotheek, een stemkaart, een certificaat van de middelbare school, brief van uw kungfu club in België, een verzendingsbewijs uit Afghanistan, mailverkeer over bedreigingen die uw broer had ontvangen, een verklaring over het werk van uw broer bij SIKA, twee aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger voor uw broer, een werkbadge van uw broer, acht certificaten over het werk van uw broer, de verblijfskaart, het rijbewijs en een visitekaartje van uw broer in de VS en een foto van u en uw broer in Khoshi.

Op 30 april 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw voorgehouden problemen met uw docent in Kabul noch aan uw voorgehouden problemen met de opstandelingen in Khoshi die u beschuldigden van samenwerking met de overheid. U maakte evenmin uw verklaringen over de vervolging van sjieten in Afghanistan aannemelijk. Het CGVS was bovendien van oordeel dat u zich aan de algemene onveilige situatie in Khoshi kon onttrekken door u in de stad Kabul te vestigen waar u over een redelijke intern vluchtalternatief beschikt.

U ging in beroep tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 21 januari 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad stelde vast dat de beslissing slechts een korte motivering bevatte over de door u aangehaalde vrees voor vervolging als sjiit in Khoshi en dat de informatie waarop die motivering was gestoeld al meer dan een jaar oud was en louter inging op de situatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder. De Raad stelde verder vast dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op de veiligheidssituatie in uw herkomstregio en dat het administratief dossier geen concrete en specifieke informatie dienaangaande bevatte. De raad achtte het in het licht van uw verklaringen en de overige, in het dossier opgenomen stukken en informatie nodig om, alvorens in te gaan op de eventuele mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul in uw hoofde, uw verzoek om internationale bescherming, voor wat betreft zowel uw persoonlijke omstandigheden en vluchtredenen als de (veiligheids)situatie, te beoordelen ten aanzien van uw eigen, specifieke regio van herkomst, met name het district Khoshi in de provincie Logar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate vaag, inconsistent en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat u uw voorgehouden problemen met één van uw docenten in Kabul niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo is het erg opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment heeft vermeld dat u uw studies heeft stopgezet en halsoverkop uit Kabul bent vertrokken omdat u er met de dood werd bedreigd door één van uw docenten na een dispuut over religie in zijn les. U haalde deze feiten immers wel aan tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 13). Wat betreft de persoonlijke problemen waardoor u Afghanistan had verlaten, vermeldde u op de DVZ niets anders dan de hypothetische vrees dat de taliban u waarschijnlijk zouden willen vermoorden indien ze achterhaalden dat u chemie studeerde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Toen u met dit nalaten werd geconfronteerd, stelde u dat u bij de DVZ geen tijd kreeg om dit probleem te vermelden omdat u van hen enkel uw directe vluchtaanleiding mocht vermelden. Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk aangezien u bij DVZ geen enkel incident hebt aangehaald dat de directe aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan vormde. U verwees toen enkel naar algemene omstandigheden en problemen die enkele familieleden van u hebben ondervonden. Zo werd opgetekend dat sjiiten in Logar dikwijls worden vermoord door de taliban, dat een verwant van u 2,5 jaar geleden werd vermoord omdat hij een sjiit was, dat de taliban uw broer hebben bedreigd omdat hij als ingenieur werkte bij een Amerikaans bouwbedrijf, dat u afkomstig bent uit een familie waar iedereen gestudeerd heeft, dat de taliban u waarschijnlijk zouden willen vermoorden indien ze achterhaalden dat u zelf chemie studeerde en dat u gevlucht bent omdat jullie in Afghanistan geen normaal veilig leven kunnen leiden, er niet kunnen studeren en er voortdurend in angst leven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze uitgebreide verklaring blijkt dat u bij de DVZ ruimschoots de tijd hebt gekregen om de redenen van uw vertrek uit Afghanistan uiteen te zetten. Dat u toen desalniettemin hebt nagelaten om te vermelden dat u tevens met de dood bent bedreigd door een docent aan de universiteit van Kabul, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u daaromtrent hebt afgelegd op het CGVS.

Bovendien legde u bedenkelijke verklaringen af wanneer er gevraagd werd of u ergens klacht had neergelegd tegen de docent die u fysiek had belaagd en u met de dood had bedreigd. Eerst verklaarde u dat u niemand had aangesproken om klacht neer te leggen, aangezien er toch niets zou worden ondernomen (CGVS, p. 14). Later in het persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat u een aantal keer

naar de administratie van de universiteit bent gegaan om klacht in te dienen, maar dat ze u onmiddellijk wegstuurden omdat ze zeiden dat u loog (CGVS, p. 16). In het verzoekschrift dat uw advocaat heeft voorgelegd in het kader van uw beroep bij de RvV tegen de eerste beslissing van het CGVS, argumenteert hij dat uw klachten bij de administratie zich in een andere context hebben voorgedaan. U zou zich toen naar de administratie hebben begeven om klacht in te dienen omdat u zich als sjiïet geïsoleerd en gediscrimineerd voelde. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u die verklaringen over uw klachten bij de administratie hebt afgelegd in het kader van gevechten tussen soennieten en sjiïeten op de universiteit (CGVS, p. 16). Volgens uw advocaat werd u telkens weer weggestuurd door de administratie omdat ze niet geloofden dat u sjiïet was.

Hierbij moet er evenwel op worden gewezen dat uw verklaringen over de aanwezigheid van sjiïeten op de universiteit inconsistent zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat er andere sjiïeten op de universiteit aanwezig waren, maar niet in uw klas, en dat u wist dat sommige sjiïeten door de hierboven vermelde docent hun hele jaar hadden moeten overdoen (CGVS, p. 14). Even later verklaarde u dan weer dat u niet wist of er andere sjiïeten waren op de universiteit aangezien u ze niet kon herkennen (CGVS, p. 16). Die verklaring indachtig is het erg opmerkelijk dat u verklaart dat u verschillende keren klacht bent gaan indienen bij de administratie van de universiteit in de context van gevechten tussen soennieten en sjiïeten. Immers, als u niet zeker wist of er sjiïeten aanwezig waren op de universiteit, hoe kon u dan klacht gaan indienen over gevechten op die universiteit waarbij sjiïeten werden geïsoleerd. Voornoemde vaagheden en inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen op de universiteit in Kabul en aan uw beweringen dat niemand wilde luisteren naar de sjiïeten op uw universiteit en dat bepaalde docenten er in hun lessen laster verspreiden over sjiïeten (CGVS, p. 15). Bovendien is het bijzonder weinig aannemelijk dat u wel verschillende keren klacht hebt proberen in te dienen bij de administratie over aanvallen tegen sjiïeten, over wie u eigenlijk niet met zekerheid kan zeggen of ze wel aanwezig waren op de universiteit; maar dat u zelfs geen poging hebt ondernomen om aan de universiteit een klacht in te dienen nadat u met de dood werd bedreigd door een docent.

Ook verklaarde u dat er in het verleden al acties ondernomen werden na incidenten met dezelfde docent, maar u kon dit niet concreet maken (CGVS, p. 15). U verwees enkel naar een algemeen incident tijdens de ramadan op een universiteitshoel in Kabul in 2014 en u voegde er zelf aan toe dat dit eigenlijk werd veroorzaakt door de bewuste docent. Dit is echter een blote bewering. Uit de algemene informatie blijkt immers nergens dat de bewuste docent iets te maken zou hebben met dit incident. Het is opmerkelijk dat hoewel u aanhaalt dat er in het verleden al acties waren tegen die islamleerkracht, u geen enkel concreet incident benoemt en evenmin de studenten kent die toen effectief tegen die persoon zijn opgestaan. Tevens blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat sjiïeten geïsoleerd worden in onderwijsinstellingen in Kabul. Het artikel dat door uw advocaat werd neergelegd in het kader van zijn verzoekschrift bij de RvV is geenszins in staat deze vaststellingen te wijzigen. Dit artikel maakt melding van een gewelddadig incident tussen soennitische en sjiïtische studenten naar aanleiding van de viering van het sjiïtische ashura-ritueel op de universiteit van Kabul waarbij één student om het leven kwam. Echter, dit artikel dateert reeds van 2012 en uit dit artikel blijkt eveneens dat de Afghaanse overheid optreedt om dergelijke incidenten te voorkomen. In dit geval besloot het Ministerie van Hoger Onderwijs om de campus gedurende tien dagen te sluiten, wat nadien verlengd werd tot drie maanden. Docenten die betraft werden op het verspreiden van politieke (of sektarisch gezinde) boodschappen zouden van de campus worden verwijderd. Het CGVS verwijst hierbij ook naar een uitgebreid onderzoek naar dit incident door Afghanistan Analysts Network (AAN). Daaruit blijkt geenszins dat sjiïtische studenten geïsoleerd zouden worden aan de instellingen van de universiteit van Kabul. Wel integendeel. Sjiïtische studenten zijn er talrijk aanwezig en hebben er verschillende vertegenwoordigers die in contact staan met de leiding van de universiteit. Het incident waarnaar verwezen wordt was klaarblijkelijk het gevolg van het niet respecteren van eerder gemaakte afspraken tussen soennitische en sjiïtische studenten dat escaleerde in een gewelddadig treffen tussen radicale studenten en buitenstaanders. Dergelijke incidenten zijn hoogst uitzonderlijk aan universiteiten en bij uitbreiding in de Afghaanse samenleving.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door opstandelingen werd bedreigd omdat u uw broer af en toe had vergezeld naar zijn werk bij Sika in Logar. In de eerste plaats moet er opnieuw op worden gewezen dat u bij de DVZ helemaal geen verklaringen heeft afgelegd betreffende een dergelijke persoonlijke bedreiging. U verklaarde toen enkel dat uw broer bedreigd werd omwille van zijn functie bij een Amerikaans bouwbedrijf (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u omwille van de functie van uw broer, en het feit dat u vaak naar uw broer zijn kantoor ging, eveneens persoonlijk bedreigd werd (CGVS, p. 13).

Het is evenwel niet aannemelijk dat u, hoewel u uitgebreide verklaringen hebt afgelegd bij de DVZ, wel vermeldt dat uw broer omwille van zijn werk in Logar bedreigd werd door de taliban, maar met geen woord heeft gerept over het feit dat u persoonlijk eveneens gevisieerd werd door de taliban omdat ze u linkten aan de organisatie waarvoor uw broer actief was. Dit nalaten is bijzonder opmerkelijk, te meer uit de verklaringen die u hebt afgelegd bij de DVZ blijkt dat u er de kans had om verschillende onderwerpen aan te snijden, maar u slechts één (hypothetische) vrees voor vervolging in uw hoofd hebt geuit, meer bepaald dat de taliban u waarschijnlijk zouden vermoorden als ze achterhaalden dat u chemie studeerde. Aangezien de op het CGVS aangehaalde persoonlijke bedreigingen door de taliban de directe aanleiding vormen van uw vertrek uit Afghanistan, doet de vaststelling dat u daar geen enkele melding van gemaakt heeft op de DVZ in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met opstandelingen in Logar.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw activiteiten bij SIKa weinig aannemelijk. U verklaart dat uw broer u gedurende één maand meenam naar zijn werkgever omdat hij van mening was dat u er kon bijleren (CGVS, p. 13). Toen hierover werd doorgevraagd bleek evenwel dat u uw broer tijdens die maand slechts vijf of zes keer naar zijn werk hebt vergezeld en dat u toen telkens slechts één uur op zijn kantoor hebt doorgebracht (CGVS, p. 19). Het is dan ook maar de vraag wat u op die tijd zou kunnen leren op het werk van uw broer. In zijn verzoekschrift meldt uw advocaat dat particulieren niet over computers beschikken en dat uw lessen op school daaromtrent vooralsnog zuiver theoretisch waren gebleven. Op basis daarvan stelt uw advocaat dat het dan ook perfect geloofwaardig is dat uw broer van mening was dat hij u iets bij kon leren door u een aantal keer mee te nemen naar zijn kantoor en te tonen hoe een computer en internet werkt. Deze bewering raakt evenwel kant noch wal. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat indien u daadwerkelijk met een computer had willen leren werken, u daartoe ruimschoots de mogelijkheid had op de Kabul Polytechnic University, de instelling waar u woonde in een studentenhome, studeerde op de afdeling Chemical Technology en waarvan u een studentenkaart voorlegt (CGVS, p. 6). Op de campus van die universiteit beschikken de studenten immers over een in 2005 gebouwd IT Center met twee computerruimtes die elk 30 computers tellen. Daarnaast is er op de campus ook een English Language & Computer Learning Center (ELCLC) waar studenten cursussen kunnen volgen. De bewering dat u, na meer dan een jaar aan de Kabul Polytechnic University te hebben gestudeerd, op het moment van uw vertrek uit Afghanistan louter theoretische lessen had gekregen over computers en uw broer het daarom aangewezen vond om u tot vijf keer toe een uurtje mee te nemen naar zijn werk om u te tonen hoe een computer en internet werken, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw bewering dat u samen met uw broer ging werken bij SIKa, quod non, dan nog is het bijzonder weinig aannemelijk dat de lokale opstandelingen u op basis van een vijftal passages op het werk van uw broer zouden beschuldigen van collaboratie met de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. In zijn verzoekschrift stelt uw advocaat dat ook uw loutere familieband met uw broer en het feit dat u veel tijd met hem doorbracht aan de basis lag van de dreigementen aan uw adres. Deze bewering valt evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Daaruit blijkt immers dat uw ouders, bij wie u en uw broer die na uw vertrek naar de Verenigde Staten is vertrokken inwoonden, nog steeds in Khoshi verblijven en daar geen problemen hebben ondervonden sinds uw vertrek. Op één halfzus na wonen ook uw overige halfbroers en –zus nog allemaal in Khoshi (CGVS, p. 10-13). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u louter omwille van uw familiale band met uw broer gevisieerd zou worden door de taliban, aangezien op basis van uw verklaringen kan worden vastgesteld dat de overige leden van het kerngezin die in Khoshi verblijven allerminst gevisieerd worden door die groepering.

Tevens zijn uw verklaringen betreffende de door u voorgehouden dreigementen enorm vaag. Gevraagd naar hoe vaak uw broer telefonisch bedreigd werd, kon u hier geen antwoord op geven (CGVS, p. 19). Ook toen er gevraagd werd of u aan uw broer had gevraagd hoe vaak hij dreig telefoons had gekregen, verklaarde u dat u dit niet had gedaan (CGVS, p. 19). Gevraagd naar wat er juist over u gezegd werd in de dreig telefoons, kwam u niet verder dan de mededeling dat ze zeiden dat u bij uw broer werkte en ook een salaris van ongelovigen ontving (CGVS, p. 19). Ook verklaarde u gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u niet wist of die dreigementen afkomstig waren van de taliban of van Daesh (CGVS, p.19). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat de dreigementen van de taliban afkomstig waren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw vage en inconsistente verklaringen betreffende de dreigementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u na de dreigementen in augustus 2015, waarbij eveneens uw naam genoemd werd, nog een maand in Khoshi bent gebleven (CGVS, p.18). Uw broer, die tewerkgesteld

was voor het Amerikaanse bedrijf, bleef zelfs nog twee maanden langer in Khoshi (CGVS, p. 19-20). En dit terwijl u een halfzus heeft in de stad Kabul bij wie u terecht kon (CGVS, p. 12-13). Daarenboven was uw broer gedurende die periode nog steeds aan het werk voor het Amerikaanse bedrijf in Khoshi waardoor hij problemen had gekregen met de lokale opstandelingen (CGVS, p.20). Indien jullie daadwerkelijk vreesden dat jullie leven in Khoshi in gevaar was, is het weinig aannemelijk dat u nog een maand in Koshi bent gebleven en dat uw broer zelfs nog twee maanden langer bleef werken voor het bewuste Amerikaanse bedrijf. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het erg opmerkelijk is dat u twee maanden eerder uit Afghanistan bent vertrokken dan uw broer, terwijl hij eigenlijk het meeste gevaar liep. Voornoemde onaannemelijkheden doen opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts legt u inconsistente verklaringen af betreffende uw vertrek uit Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde u dat u gedurende drie nachten bij uw zus in Kabul verbleef (verklaring DVZ, vraag 31), terwijl u gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerst verklaarde dat u slechts één nacht bij uw zus verbleef (CGVS, p.3), en later verklaarde dat u er zelfs de volledige nacht niet meer bleef maar al om 2 uur 's nachts vertrok (CGVS, p.12). Het gegeven dat u uw verklaringen herhaaldelijk aanpast over de manier waarop u Afghanistan bent ontvlucht uit vrees voor uw belagers in Logar, zet de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding verder op de helling.

Daarnaast haalt u aan dat u sjiïet bent. U stelt dat de bevolking in uw regio van herkomst voornamelijk bestaat uit soennieten en dat de taliban er talrijk aanwezig zijn. U verklaart dat de taliban er regelmatig sjiïeten vermoorden. Zo werd uw neef Sultan Aziz er omstreeks 2013 vermoord door de taliban omdat hij een sjiïet was (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). In zijn verzoekschrift haalt uw advocaat tevens aan dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kabul omdat u het sjiïtische geloof aanhangt. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel geenszins dat er in het district Khoshi van de provincie Logar actueel sprake is van een situatie van interreligieus geweld. Voor de periode tussen 1 april 2018 en 31 maart 2019 werd geen enkel incident teruggevonden van interreligieus geweld in het district Khoshi. Uit de beschikbare informatie blijkt wel dat ISKP in het voorjaar van 2015 een poging heeft ondernomen om zijn territorium uit te breiden buiten de provincie Nangarhar. De organisatie poogde toen voet aan de grond te krijgen in de provincie Logar, meer bepaald in de districten Khoshi en Azra, door middel van mobiele basissen onder leiding van een misnoegde talibancommandant die was overgelopen. Naar verluidt waren zijn manschappen betrokken bij enkele gevallen van sektarisch geweld tegen de lokale sjiïtische bevolking in het district Khoshi tussen april en juni 2015. In juli 2015 werd de bewuste cel van ISKP uitgeschakeld door de lokale taliban. Uw verklaringen over de sektarische agenda van de taliban in uw regio zijn bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie daaromtrent. In het Easo-rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt tevens aangegeven dat het grootste risico voor sjiïeten om puur op basis van hun religie te worden gevisieerd, zich voordoet tijdens bijeenkomsten, religieuze herdenkingen of demonstraties in de steden. Hoewel sjiïeten regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, kan er niet worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjiïeten zijn. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de sjiïeten in Logar, de blote bewering dat de taliban uw neef vermoord hebben in 2013 louter omdat hij sjiïet was en de stelling dat u in Kabul een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van algemeen geweld om dat u het sjiïtische geloof aanhangt, slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is in Logar of Kabul enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara bevestigt louter uw identiteit en herkomst die niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Uw stemkaart toont louter aan dat u in Afghanistan bent gaan stemmen. Uw certificaat van de middelbare school en uw documenten van de Kabul Polytechnic University handelen enkel over uw opleidingsniveau en uw universitaire studies in Kabul. Dit wordt hier niet betwist. De brief van uw kungfu club toont enkel aan dat u in België kungfu lessen volgt. De enveloppe waarin alles u werd toegestuurd bevestigt enkel dat u post uit Afghanistan heeft ontvangen. De foto van u en uw broer toont enkel aan dat u een band heeft

met voornoemde persoon. De documenten betreffende het werk van uw broer (mailverkeer over bedreigingen die uw broer had ontvangen, een verklaring over het werk van uw broer bij SIKa, twee aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger voor uw broer, een werkbadge van uw broer en acht certificaten over het werk van uw broer) kunnen hoogstens aantonen dat uw broer in maart 2014 nog aan de slag was bij SIKa en in februari 2013 bedreigingen heeft ontvangen van de Taliban toen hij nog werkte voor het Amerikaanse leger in Afghanistan. Dit wordt hier niet onmiddellijk betwist. Deze documenten handelen evenwel niet over de periode waarin u problemen zou hebben gekend met de opstandelingen in Logar. De documenten betreffende het statuut van uw broer in de VS tonen enkel aan dat hij in de VS een verblijfsstatus heeft verkregen, maar bevatten geen informatie over de manier waarop hij die status heeft verkregen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst in de provincie Logar (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-111, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in het district Khoshi (provincie Logar) van 23 april 2019) kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34 en 108-111, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen

in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de stad Kabul en hierbij verwijst naar het sjiiitische geloof dat u aanhangig bent, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u sjiiet bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan anderhalf jaar chemische technologie hebt gestudeerd aan de Polytechnic universiteit in Kabul. U haalde een conflict aan met een docent waardoor u niet terug kan naar de universiteit (CGVS, p. 13), maar uit bovenvermelde vaststellingen blijkt dat daar geen geloof aan kan worden gehecht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw zus in Kabul woont en dat u bij haar terecht kon toen u Afghanistan verliet. Zo sliep u alvorens naar België te reizen in haar woning in Kabul (CGVS, p. 3 en 12-13). De blote bewering van uw advocaat dat u amper een band heeft met uw (half)zus en zij in feite de familie heeft verlaten, kan niet worden gevolgd. Immers, tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u zelf aan dat uw schoonbroer u heeft vervoerd vanuit Khoshi naar Kabul en u vervolgens in zijn woning in Kabul heeft ondergebracht in afwachting van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 12-13). Er is in Kabul dus een familiaal netwerk waar u beroep op kan doen. Gezien u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan reeds studeerde aan en verbleef op een universiteit in de stad Kabul, kan worden aangenomen dat u over de middelen beschikt om daar uw studies te volbrengen en uw leven op te bouwen. Dit blijkt tevens uit uw verklaring dat u uit een familie komt waarbij iedereen studeerde (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 11) en dat uw familie een beroep doet op arbeiders om op jullie velden te werken (CGVS, p. 11). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw familie over de nodige middelen beschikt om u hierbij de nodige ondersteuning te bieden.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt eveneens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest, van het principe *audi alteram partem* en van de zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Verwerende partij meent dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, noch aan de gebeurtenissen aan de universiteit van Kabul, noch aan zijn verklaringen over de bedreigingen van de taliban in zijn regio van herkomst als gevolg van zijn band met zijn broer en zijn betrokkenheid bij SIKa.

Ze meent ook dat er voor verzoeker als sjiit in het district Khoshi, provincie Logar, geen risico bestaat om op basis van zijn religie te worden gevisieerd en dat niet kan worden gesteld dat hij omwille van die reden vervolging zou moeten vrezen.

Ze is daarom van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut op basis van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het subsidiaire beschermingsstatuut, bevat de bestreden beslissing geen motivering met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming met betrekking tot verzoekers regio van herkomst, maar bevat de beslissing slechts informatie over de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Verwerende partij is immers van mening dat voor verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief bestaat in de stad Kabul.

Verzoekende partij is het in eerste instantie niet eens met het oordeel van verwerende partij als zou de stad Kabul voor verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormen (cf. III.1.1.).

Verder is verzoekende partij het niet eens met de motieven die verwerende partij aanhaalt om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in twijfel te trekken. Ze meent dat verzoeker zijn vrees voor vervolging wel degelijk aannemelijk maakt, en dat hem bij gebrek aan veilig en redelijk vluchtalternatief het vluchtelingenstatuut toegekend moet worden (cf. III.1.2.).

In subsidiaire orde meent verzoekende partij dat verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend dient te worden, omwille van de precare veiligheidstoestand in zijn regio van herkomst en bij gebrek aan veilig en redelijk intern vluchtalternatief (cf. III.1.3.).

III.1.1. Wat betreft het bestaan van een intern vluchtalternatief in Kabul

Zoals uitgebreid beargumenteerd in het verzoekschrift dat naar aanleiding van de vorige beslissing in dit dossier werd ingediend, is verzoekende partij het niet eens met de beoordeling van verwerende partij als zou de stad Kabul voor verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 vormen.

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "[...]"

Uit zowel de ratio legis als uit de bewoordingen van de bepaling blijkt dat deze restrictief geïnterpreteerd moet worden, daar het een beperking inhoudt van de toegang tot internationale bescherming van personen waarvan het erkend wordt dat zij in hun regio van herkomst een risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Het is aan de administratie om aan te tonen dat verzoeker in een bepaald deel van het land van herkomst geen enkele vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, dat hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tót dat deel van het land en dat redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. De voorgestelde interne vestiging dient dus zowel veilig als redelijk te zijn. Het bestuur moet hierbij rekening houden met

zowel persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker als met de algemene omstandigheden in het land van herkomst.

1.1.a. Veiligheid van het voorgestelde IVA — algemene veiligheidssituatie in Kabul hoofdstad en persoonlijke omstandigheden van verzoeker

Verwerende partij baseert zich op de rapporten EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017, EASO COI report Afghanistan: Security Situation van mei 2018 en COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, om te concluderen dat de Afghaanse veiligheidstroepen de situatie in de hoofdstad Kabul relatief goed onder controle hebben, dat het geweld zich grotendeels richt tegen "high profile" doelwitten en dat Afghaanse burgers duidelijk niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul, en dat willekeurig geweld met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomt in de stad. Ze komt vervolgens tot de conclusie dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen van verwerende partij inzake de intensiteit van het geweld in Kabul worden evenwel door verschillende gezaghebbende bronnen tegengesproken.

Zo strookt de conclusie van verwerende partij niet met de bevindingen uiteengezet in de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (stuk 13). Dit rapport wijdt een aanzienlijk gedeelte aan de beoordeling van het bestaan van een intern vestigingsalternatief (p. 105-114) en past de vooropgestelde richtlijnen toe op de situatie in de hoofdstad Kabul (p. 112- 114).

UNHCR benadrukt in dit rapport de achteruitgang van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de toenemende controle van de taliban over grote delen van het Afghaanse grondgebied (p. 12). Specifiek met betrekking tot de situatie in Kabul hoofdstad stelt UNHCR (stuk 13) vast dat de taliban hun aanvallen op Kabul en andere grote stedelijke gebieden geïntensifieerd hebben (p. 12). UNHCR wijst uitdrukkelijk op de negatieve trends met betrekking tot de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul stad. en stelt vast dat burgers die deelnemen aan het dagelijks economisch en sociaal leven in Kabul blootgesteld worden aan een risico om het slachtoffer te worden van het algemeen geweld ("generalized violence") dat de stad teistert (p. 112). Er wordt gespecificeerd dat dit het geval is bij alledaagse activiteiten zoals het ondernemen van woon-werkverkeer, het zich verplaatsen naar ziekenhuizen, naar school, naar winkels of naar de moskee, en bij het deelnemen aan dagelijkse activiteiten op publieke plaatsen (p. 113).

Eenzelfde conclusie kan worden getrokken op basis van de informatie vervat in het meest recente rapport EASO COI report Afghanistan: Security Situation van juni 2019 (stuk 14). In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, verwijst dit rapport naar een rapport van UNAMA dat stelt dat de aanvallen uitgevoerd in Kabul in hoofdzaak burgers als doelwit hebben ("[t]he attacks perpetrated in Kabul mainly targeted civilians, including the civilian Government administration, places of worship, education facilities, election-related sites and other 'soft' targets") (p. 69-70).

Het rapport bevat talrijke verwijzingen naar aanslagen die in de loop van 2018-2019 plaatsvonden in de hoofdstad Kabul (p. 70- 72). Zoals vastgesteld door UNAMA gaat het in hoofdzaak om aanslagen ten opzichte van de burgerbevolking: aanslagen ten opzichte van sjiitische religieuzen, educatieve centra, manifestanten, sportclubs, kiesregistratiecentra... (p. 70).

Deze informatie bevestigt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul hoofdstad die door verwerende partij gemaakt wordt, niet langer actueel is en de grote impact op de burgerbevolking miskent. Al geruime tijd maken talrijke gezaghebbende bronnen melding van de precarie veiligheidssituatie in Kabul hoofdstad, waar het hoogste aantal burgerslachtoffers vallen als gevolg van veelvuldige zelfmoordaanslagen, bomaanslagen en complexe aanvallen, die veelal een willekeurige aard hebben:

"UNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city" (UNAMA jaarrapport 2017, p. 3)

"Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) —17per cent more than in 2016, and 70per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017. " (UNAMA jaarrapport 2017, p. 30)

"High-profile attacks, such as suicide bombings, complex attacks, and IED attacks, take place in Afghanistan, particularly in Kabul City " (EASO Security situation 2017, p. 45)

"In spite of the visible military presence in Kabul and other big cities, government, police and army are not able to prevent insurgent infiltration. Kabul, which experiences high-profile attacks on a regular basis, is now divided by security walls and road barriers but still AGEs, including ISKP, can move through the city" (EASO Security situation 2017, p. 59)

'Kabul has witnessed several high-profile attacks resulting in numerous civil casualties. Kabul alone Accounted for 70 % of all civilian casualties by complex and suicide attacks in 2016" (EASO Security situation 2017, p. 59)

UNHCR bevestigde eerder al dat het escalerend conflict in Afghanistan een recordaantal burger-slachtoffers maakt, in het bijzonder in Kabul, en dat interne vluchtalternatieven niet als relevant en redelijk kunnen worden beschouwd (stuk 9, p. 22). Een visuele weergave door UNHCR van de meest impactvolle incidenten in Kabul gedurende de voorbije twee jaar toont aan dat begin 2018 de gewelddadigste periode van de voorbije twee jaren betrof (stuk 9, p. 4). UNHCR bevestigde haar standpunt met betrekking tot de hoofdstad Kabul in haar meest recente Eligibility Guidelines: "UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city." (stuk 13, p. 114)

Het Franse "Cour Nationale du droit d'asile" heeft zich in een arrest van 9 maart 2018 (stuk 12) op de informatie uit het EASO Security Situation 2017-rapport (NB een van de rapporten waaruit verwerende partij afleidt dat de stad Kabul een veilig vluchtalternatief zou uitmaken) gebaseerd bij haar beslissing dat de situatie in Kabul hoofdstad op dit ogenblik beschouwd moet worden als een situatie van willekeurig geweld met een hoge intensiteit. en dat er ernstige en aangetoonde redenen bestaan om te geloven dat de verzoeker in kwestie bij een terugkeer naar Kabul hoofdstad door zijn loutere aanwezigheid daar een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Op grond hiervan kent Franse Hof de verzoeker in kwestie de subsidiaire bescherming toe:

"En l'espèce, M. H. a justifié, par ses déclarations précisées et développées, sa provenance de la ville de Kaboul. Or, cette ville, qui constitue l'un des quinze districts de la province de Kaboul, a été la cible d'attentats sanglants dont l'attentat-suicide mené le 27 janvier 2018 au cœur de la capitale, après qu'une ambulance piégée a explosé dans un quartier commerçant, causant la mort de 103 personnes et faisant 235 blessés. Cet attentat, revendiqué par les talibans, a fait suite à l'attaque de l'hôtel Intercontinental également menée par un commando de talibans quatre jours auparavant et ayant causé la mort de plus de 20 personnes, et a été suivi par une autre attaque, revendiquée cette fois-ci par « l'Etat islamique de la province du Khorassan » (ISKP), menée le 29 du même mois contre l'Académie militaire d'Afghanistan à Kaboul.

Dans un rapport publié au mois de décembre 2017 intitulé Country Of Origin Information Report : Afghanistan Sécurité Situation, le Bureau Européen d'Appui en matière d'Asile (EASO) indique que la présence de l'ISKP à Kaboul remonte à 2016. Ce groupe s'est rendu responsable de plusieurs attaques dans la capitale afghane, dont plusieurs ont directement visé des membres de la minorité religieuse chiite. L'EASO relevé aussi la présence d'un réseau de combattants affiliés à des groupes variés tels que le Réseau Haqqani, les talibans, al Qaeda et Eashkar-e Taiba. Ce rapport dénombré 290 incidents sécuritaires survenus du 1er septembre 2016 au 31 mai 2017. Par ailleurs, d'après le rapport publié par la Mission d'assistance des Nations unies en Afghanistan (UNAMA) au mois de février 2018, intitulé Afghanistan, Protection of civilians in armed conflict, Annual report 2017, Kaboul a été la ville afghane la plus touchée par des attentats-suicide et des attaques complexes à la suite desquels il a été recensé le plus grand nombre de victimes civiles au cours de l'année 2017. La situation de cette province doit donc, à la date de la présente décision, être regardée comme une situation de violence aveugle de haute intensité, laquelle doit être admise comme résultant d'un conflit armé interne opposant. d'une part, les éléments de l'armée nationale afghane soutenus par la mission Resolute Support de l'Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN) et, d'autre part, les multiples acteurs armés cités précédemment. Dans ces circonstances, il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant, s'il était renvoyé en Afghanistan et devait retourner dans le district de Kaboul dont il est originaire, courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de cette ville, un risque réel de subir la menace grave au sens et pour l'application du c) de l'article E. 712-1 précité du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile. Des lors, M. H. doit être admis au bénéfice de la protection subsidiaire. "

Bovenop deze alarmerende informatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul hoofdstad, stellen de verschillende bronnen unaniem vast dat de sjiitische gemeenschap in het bijzonder: gevisieerd wordt door het geweld in de hoofdstad.

Deze verhoogde mate van visering wordt door verwerende partij) (zij het niet in haar volle omvang) vastgesteld in de bestreden beslissing: "(...)" (stuk 1, p. 7)

Het rapport EASO COI report Afghanistan: Security Situation van juni 2019 (stuk 14) stelt het volgende vast met betrekking tot de specifieke targeting van de hazara/sjiitische populatie in Kabul: "(...)" (stuk 14, p. 70-71)

Ook verschillende andere bronnen maken melding van grootschalige aanslagen gericht tegen de sjiitische bevolking in Kabul hoofdstad.

UNAMA rapporteerde in 2016 al een grote toename van sectair geweld gericht tegen de sjiitische moslims⁴ en bevestigt in haar rapport van april 2018, dat de situatie in Afghanistan tijdens de eerste drie maanden van 2018 omvat, dat de doelgerichte aanslagen tegen de sjiitische bevolking voortduren, voornamelijk in de vorm van zelfmoordaanslagen en complexe aanvallen van daesh.

Verskillende pers-artikelen maken melding van de grootschalige aanslagen tegen de sjiitische gemeenschap in Kabul hoofdstad:

Independent, Kabul explosion: At least 41 dead in bomb attack on Shia cultural centre, 28 december 2017 (stuk 11, a)

Aljazeera, Afghanistan: Blast in Kabul's Shia area kills at least seven, 9 maart 2018 (stuk 11, b) The Washington Post, "We suffer more": Rising violence on Shiite targets takes toll on Afghanistan's Hazaras, 21 maart 2018 (stuk 11, c)

Ook vond in augustus 2018 een aanslag plaats die specifiek gericht was tegen de sjiitische studenten aan de universiteit van Kabul. Over deze aanslag wordt onder meer bericht in de volgende persartikelen:

The Washington Post, Bombing of student center in Kabul highlights threat to minority Shiit youth, 16 augustus 2018 (stuk 15)

The Independent, Suicide bomber kills 48 in Kabul as students prepare for university exams, 15 augustus 2018 (stuk 16)

De aanslag, die opgeëist werd door Daesh, viseerde specifiek een groep sjiitische studenten die zich in een opleidingscentrum aan het voorbereiden waren op de toegangsexamens voor de universiteit. 48 studenten kwamen om het leven en tientallen anderen raakten gewond.

De artikels benadrukken dat deze aanslag volgt op een hele reeks andere aanslagen die specifiek gericht waren op plaatsen waar groepen sjiieten samenkomen, en dat de sjiitische bevolking in Kabul zich extreem onveilig en onvoldoende beschermd voelt.

Takelijke elementen wijzen derhalve op een bijzondere kwetsbaarheid van sjiitische moslims voor het willekeurig geweld dat Kabul teistert. Zelfs indien men van mening zou zijn dat de veiligheidssituatie in Kabul actueel niet van dien aard is dat ze voor iedere burger een reëel risico op ernstige schade zou inhouden, dan nog kan niet worden ontkend dat de sjiitische bevolking in Kabul hoofdstad een zeer verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van aanslagen, en dit in het kader van allerlei dagelijkse activiteiten — aanslagen gericht tegen deze bevolkingsgroep vonden immers al plaats bij religieuze, educatieve, politieke (stemmen)... activiteiten.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het feit dat verzoeker het sjiitische geloof aanhangig is wel degelijk een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die een verhoogd risico inhoudt om ernstige schade te lopen als gevolg van het ernstige geweld dat Kabul hoofdstad teistert.

Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat dit element niet kan worden aangenomen als persoonlijke omstandigheid, daar het een omstandigheid is die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie, en dergelijke elementen niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Zoals hierboven aangegeven dient artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet restrictief geïnterpreteerd te worden, daar het een beperking inhoudt van de toegang tot internationale bescherming van personen waarvan het erkend wordt dat zij in hun regio van herkomst een risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade⁶.

De normen die ter afbakening van situaties gevisieerd in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd, kunnen daarom niet zonder meer worden getransponeerd op de situaties gevisieerd in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden: een plaats of situatie die niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, vormt daarom nog geen veilig vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin is het zo dat bepaalde persoonlijke omstandigheden die worden uitgesloten van inoverwegingname in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, evenzeer dienen te worden uitgesloten bij de beoordeling van de veiligheid van het intern vluchtalternatief.

Een dergelijke uitsluiting wordt noch bij wet, noch ingevolge enige jurisprudentie voorzien, en zou ingaan tegen het uitdrukkelijke voorschrift van artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij) meent dan ook dat het feit dat hij sjiit is, in aanmerking dient te worden genomen als persoonlijke omstandigheid bij de beoordeling van de veiligheid van de stad Kabul als intern vluchtalternatief.

In het licht van bovenstaande informatie moet worden vastgesteld dat zijn sjiitische geloofsovertuiging een omstandigheid vormt die gezien de actuele veiligheidssituatie een dermate groot bijkomend risico oplevert, dat in zijn hoofde niet kan worden vastgesteld dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

De hoofdstad Kabul is voor verzoeker als sjiitische moslim actueel geen veilig vestigingsalternatief.

1.1. b Redelijkheid van het voorgestelde IVA

De humanitaire situatie in de hoofdstad Kabul is het voorbije jaar zeer sterk achteruitgegaan, als gevolg van de grote toestroom van IDP's in de stad.

UNHCR wijst in de voormelde Eligibility Guidelines (stuk 13) op het feit dat de énorde bevolkingsgroei in Kabul hoofdstad ertoe geleid heeft dat de absorptiecapaciteit van de hoofdstad ruimschoots overschreden is, hetgeen resulteert in een gebrek aan infrastructuur, diensten en jobs en een sterke stijging van het armoedeniveau en van de voedselonzeekerheid in de stad (p. 113).

Ook het meest recente EASO-rapport (stuk 14) beschrijft uitgebreid de prangende humanitaire situatie in de hoofdstad Kabul:

"In December 2017, the Afghanistan "Protection Cluster reported on worrying indications of rising poverty in Kabul's KIS-sites. contributing to street begging, over-crowded accommodation, and heightened risks of gender-based violence. A study by the NGO IMPACT Initiatives, published in December 2017, indicated a low percentage of exchange between people residing within and outside ISET's, revealing two distinct sub-communities within the broader community and apperceived isolation of the IDP families from surrounding host communities. The IDPs arriving and residing in Kabul add pressure on the community, basic services and social infrastructure. strongly affecting the absorption capacity of the city.

More than 80 % of the Kabul IDP respondents of a Norwegian Refugee Council (NRC) study published in January 2018 listed access to food and water as a major challenge in the it daily lives. Afghanistan's capital is facing a severe water shortage for some years now. seriously affecting already vulnerable groups like displaced people.

With limited job opportunities, few or no social protection nets, poor shelter/ housing conditions. impeded access to education and healthcare and the continuous fear of eviction displaced families in the KIS-sites face increased protection risks in their daily life and are often forced into secondary displacement and negative coping strategies like child labour, early marriage and reducing quantity and quality of food. Child labour appears particularly prevalent among the urban displaced in Kabul, due to the greater economic vulnerability of IDPs in the capital and the fact that the city's relatively vibrant economy creates more demand fo child labour. IDPs in Kabul are more likely than their counterparts in the general population to be underemployed. Their lack of marketable skills for urban markets restricts them to unstable work.

They mostly work as unskilled day labourers, competing for low paid and precarious jobs in the construction sector and to a lesser extent in agriculture.

Apart from internal displacement due to the conflict in Afghanistan, Kabul city sees large flows of Afghan refugees returning from neighboring countries (Pakistan and Iran), putting further strain on the city's services and its capacity to reintegrate these displaced people. A study by Oxfam among returnee populations in Kabul city found that most returnees depend on relatives for accommodation and other in-kind support.

Those who have been in Kabul for several years reported a deterioration of the situation for returnees in the city. According to Oxfam the same general situation applies to both forced and voluntary returnees in Kabul: few tensions but increased pressure on local resources, jobs, services, and facilities that feeds fears among both returnees and host communities'.

According to the World Bank around 80 % of Kabul's population, a mix of recent and long term IDPs, returnees, economic migrants and original inhabitants, lives in informal settlements. Not only newly displaced people or returnees, but also some older-generation IDPs and returnees still find it hard to integrate in the city and find stable employment, while they are often cut off from humanitarian help destined for recent arrivals. Within this context of massive and prolonged population movements, analyst Nassim Majidi, co-director of the research organisation Samuel Hall, quoted by the Guardian, refers to the humanitarian situation in Kabul as a (powder keg, with poverty, gtcated risks of natural disasters, disease and social instability"

De bevolking van Kabul hoofdstad heeft moeite met het verkrijgen van voedsel en drinkbaar water. De toegang tot werk is zeer beperkt, hetzelfde geldt voor de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, en dit als gevolg van de enorme druk op de basisvoorzieningen en dienstverlening door de grote bevolkingstoename op korte tijd. Er heerst een grote armoede in de stad, waar 80% van de inwoners in informele settlements leeft.

Onder meer op grond van deze recent sterk verslechterde situatie, concludeert UNHCR dat in het licht van de actuele veiligheids- en humanitaire situatie en van de situatie op vlak van mensenrechten in Kabul dient te worden vastgesteld dat in het algemeen géén intern vluchtalternatief bestaat in de hoofdstad. (p. 114)

Zoals Uw Raad in haar arrest n° 217 609 d.d. 27 februari 2019 (stuk 16) vaststelde, komt UNHCR hiermee terug op de voormalige vaststellingen dat de hoofdstad Kabul als redelijk intern vestigingsalternatief kon dienen voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen. Dit is gezien de huidige humanitaire - en veiligheidssituatie niet langer het geval.

Uw Raad stelde in het betreffende arrest (dat een alleenstaande jonge man betrof) vast dat de persoonlijke omstandigheden determinerend zijn voor de vaststelling van de redelijkheid van Kabul hoofdstad als intern vestigingsalternatief.

Uit het arrest kan ook worden afgeleid dat Uw Raad een restrictieve aanpak hanteerde bij de beoordeling van de redelijkheid van Kabul als vestigingsalternatief voor de jonge man in kwestie: Hoewel de vader van de betrokkene in Kabul hoofdstad werkte, dient hij voor zijn werk naar andere provincies te reizen en verblijft deze niet permanent in Kabul;

De vader van betrokkene verbleef op zijn werkplek, m.n. een overheidsgebouw, en beschikte niet over een woning waarin betrokkene kon verblijven;

- Verwerende partij maakte niet hard dat verzoekers familie hem financieel zou kunnen ondersteunen; er bleek niet uit het dossier welke functie verzoekers vader bij de overheid had, en hoewel werd vastgesteld dat de familie over een boomgaard beschikte, werd niet aangegeven of deze opbrengst opleverde;

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker daadwerkelijke werkervaring heeft.

Uw Raad concludeerde dat verzoeker weliswaar een alleenstaande jongeman is, maar dat gelet op bovenstaande persoonlijke omstandigheden en gelet op de uitzonderlijke situatie in de stad Kabul, niet aannemelijk werd gemaakt dat hij zich in Kabul kan vestigen en er een leven kan leiden dat naar plaatselijke maatstaven als normaal kan worden aangemerkt.

In voorliggend geval meent verwerende partij dat Kabul hoofdstad voor verzoeker een redelijk intern vestigingsalternatief vormt daar hij er over een familiaal netwerk beschikt, m.n. zijn zus, en daar kan worden aangenomen dat zijn familie over de middelen beschikt om hem financieel te ondersteunen, zodat hij zijn studies zou kunnen volbrengen en zijn leven opbouwen.

Verwerende partij kan absoluut niet gevolgd worden in deze vaststellingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij weliswaar verwijst naar het rapport van UNHCR van 30 augustus 2018, maar geen melding maakt van het specifieke onderdeel van dat rapport gewijd aan de veiligheid en redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de stad Kabul. De bestreden beslissing bevat o.m. geen enkele verwijzing naar de informatie in dit rapport over de prangende humanitaire situatie in de stad. Zodoende negeert verwerende partij informatie die essentieel is voor de beoordeling van voorliggende situatie. Ze bezondigt zich aan een partiële lezing van het betreffende rapport.

Wat betreft verzoekers specifieke situatie dient het volgende te worden opgemerkt:

- Verzoeker herhaalt dat hij in Kabul niet terecht zou kunnen bij zijn halfzus.

Hij benadrukt dat dit een persoon is die hij amper kent. Zoals in het vorig verzoekschrift uiteengezet, betreft het inderdaad niet zijn zus maar zijn halfzus, die een stuk ouder is dan hij (rond de 50 jaar oud) en met wie hij amper een band heeft. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, betreft deze vaststelling geen blote bewering van verzoekers raadsvrouw, maar bleek dit gebrek aan band wel degelijk reeds zeer duidelijk uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud: [...] (CGVS, p. 12-13)

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn halfzus niet veel contact had met de familie en in 10 jaar tijd slechts twee keer naar de familie terugkeerde, toen haar eigen moeder stierf en toen haar jongere broer (verzoekers halfbroer) trouwde. Verzoekers had voorts geen contact met haar, zelfs in die mate dat hij tijdens het jaar dat hij in Kabul studeerde niet bij haar op bezoek ging!

Bij zijn vertrek heeft verzoeker enkele uren bij haar doorgebracht, voor hij midden in de nacht met de smokkelaar vertrok. Ook dit kan niet beschouwd worden als een teken dat zijn halfzus bereid of in staat zou zijn verzoeker onderdak te verlenen wanneer hij in Kabul zou zijn.

Verzoeker benadrukt dat zijn zus niets te maken wilt hebben met de problemen die hij en zijn broer gehad hebben omwille van de activiteiten van zijn broer bij SIGAR, en niet zal accepteren dat hij haar, haar man en haar kinderen in de problemen brengt.

Bovendien blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers halfzus in staat zou zijn verzoeker op te vangen in Kabul. Er werd niet gepeild naar haar huidige omstandigheden daar, naar haar huisvesting en levenswijze/-standaard. Gezien de actuele informatie over de omstandigheden in Kabul hoofdstad, kan niet zonder meer worden aangenomen dat een inwoner daar in staat is iemand extra in het huishouden op te nemen. Er dient gepeild te worden naar de levensomstandigheden van het betreffende familielid.

Uit het administratief dossier kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers familie over de nodige financiële middelen beschikt om verzoeker te helpen bij het opbouwen van zijn leven in Kabul stad.

Het getuigt van weinig goede trouw vanwege verwerende partij dat ze uit verzoekers verklaringen afleidt dat hij uit een familie komt waarbij iedereen studeerde en dat zijn familie beroep doet op arbeiders om op hun velden te werken.

Zulks blijkt immers geenszins uit verzoekers verklaringen: [...] (CGVS p. 11-12)

Hoogstens kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat zijn vader, die intussen lang gepensioneerd is, aan de politieacademie studeerde, dat zijn eigen broer (die intussen in Amerika is) construction ingenieur studeerde en dat één halfbroer en een halfzus laboratorium studeerden. Verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat de rest niet kon verder studeren door de veiligheidssituatie.

Het administratief dossier bevat verder geen informatie over eventuele jobs van verzoekers familieleden, ook niet van de familieleden die studeerden.

Over de gronden van verzoekers familie verklaart hij het volgende: [...] (CGVS p. 11)

Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid of de gronden van de familie van verzoeker enige opbrengsten opleverden.

Er dient te worden geconcludeerd dat verwerende partij geenszins aannemelijk maakt dat verzoekers familie over de nodige middelen beschikt om hem te kunnen ondersteunen bij zijn hervestiging in Kabul stad.

Verzoeker heeft slechts 1 jaar hogere studies achter de rug, en heeft verder geen werkervaring die hem zou kunnen helpen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en zelf in te staan voor zijn levensonderhoud.

Gelet op bovenstaande persoonlijke omstandigheden en gelet op de uitzonderlijke situatie in de stad Kabul, moet worden geconcludeerd dat niet aannemelijk werd gemaakt dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt.

De stad Kabul vormt derhalve noch een veilig, noch een redelijk vestigingsalternatief voor verzoeker.

III.1.2. Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

Verzoekende partij is het niet eens met de motieven die verwerende partij aanhaalt om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in twijfel te trekken.

Vooreerst wenst ze erop te wijzen door verwerende partij niet betwist wordt dat verzoekers broer heeft jarenlang voor het Amerikaanse leger gewerkt, als gevolg waarvan hij bedreigingen heeft ontvangen. Op grond daarvan heeft hij een verblijfsvergunning in de Verenigde Staten ontvangen, waar hij momenteel verblijft (cf. stukken 5-8).

Verzoeker vertoont dan ook in elk geval een risicoprofiel. zo blijkt uit informatie met betrekking tot de specifieke visering van familieleden van personen die meewerk(t)en met de internationale troepen in Afghanistan.

Verzoekende partij meent dat ten onrechte wordt geoordeeld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de gebeurtenissen aan de Kabul universiteit en over de problemen die hij na terugkeer naar zijn regio van herkomst gekend heeft.

1.2. a. Aangaande de problemen van verzoeker aan de universiteit van Kabul

a.1. Verzoeker geeft nogmaals aan dat hij in zijn verklaringen bij de DVZ zeer beperkt gebleven is, omdat hem werd gevraagd om de directe reden te geven waarom hij Afghanistan verlaten heeft. Men zei hem bovendien kort te zijn en drukte hem op het hart dat hij bij het interview bij het CGVS de gelegenheid zou krijgen zijn hele verhaal te doen.

Verzoeker verklaart dat de problemen in Khoshi de directe reden van zijn vertrek vormden en niet zozeer zijn problemen in Kabul, en dat hij er bij de DVZ daarom voor koos over zijn problemen in Khoshi te praten.

Inderdaad blijkt uit zijn relaas dat het incident met zijn docent aan de universiteit van Kabul ertoe leidde dat hij Kabul verliet en terugkeerde naar Khoshi. Hoewel het ook in Kabul steeds moeilijker werd om te leven als sjiit als gevolg van een toenemende visering van sjiieten (zie verder), en dit zeker heeft meegespeeld bij de beslissing van verzoeker om Afghanistan te ontvluchten, zijn het de incidenten en problemen in Khoshi die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek.

Verzoeker verklaarde overigens al aan het begin van zijn interview bij het CGVS dat hij tijdens het gesprek met de DVZ niet de tijd had gekregen om al zijn problemen in Afghanistan te vermelden (CGVS, p.3). Hij gaf hierbij spontaan aan dat hij vroeger ook al problemen had gehad met een leerkracht, maar dat hij dat toen niet kon vermelden. Verzoekers raadsman meester Gaspart, loco meester Lys, merkte aan het eind van het interview al op dat het opvallend was dat verzoeker bij aanvang van het interview meteen een heel aantal fouten in het verslag van de DVZ aanhaalde en te kennen gaf dat hij zijn verhaal niet volledig had kunnen doen. Ook gaf verzoekers raadsman zijn verbazing te kennen over het feit dat de vragenlijst afgenomen en ondertekend werd door een financieel assistent (cf. CGVS vragenlijst) - hetgeen eveneens vragen doet rijzen over de kwaliteit van de CGVS vragenlijst. Het verbaast dat verwerende partij bij haar beoordeling helemaal geen rekening gehouden

heeft met deze opmerkingen en verzoeker meermaals inconsistenties en onvolledigheden verwijt in zijn verklaringen bij de DVZ.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij de vraag die hem door de DVZ gesteld werd al te letterlijk nam en zich beperkt heeft tot de directe aanleiding van zijn vlucht. Het feit dat hij het incident met zijn leerkracht toen niet vermeldde is in dat licht begrijpelijk en niet van dien aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

a.2. Hoewel in de motivering van het CGVS te lezen staat dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde wanneer hem gevraagd werd of hij ergens klacht had neergelegd tegen de betreffende docent, blijkt uit het gehoorverslag dat zijn verklaringen op verschillende manieren geïnterpreteerd kunnen worden. Inderdaad, op de vraag of hij naar iemand gegaan was om over het gedrag van de leerkracht te vertellen, antwoordde hij negatief (CGVS, p. 14). Later in het interview gaat het over de aanwezigheid en de (on)zichtbaarheid van sjiieten op de universiteit en over de gevechten tussen sjiieten en soennieten. In deze context verklaart verzoeker dat hij een paar keer naar de administratie is gegaan om klacht in te dienen maar dat de administratie niet geloofde dat hij sjiiet was (CGVS, p. 16). Deze klachten sloegen dan ook niet zozeer op incidenten met de betreffende docent maar wel op andere incidenten waarbij verzoeker zich als sjiiet geïdентificeerd en gediscrimineerd voelde. De klachten van verzoeker werden toen echter niet au sérieux genomen. In dat licht is het begrijpelijk dat verzoeker verklaart dat hij het gevoel had dat een klacht over het gedrag van de leerkracht en diens houding en uitspraken ten opzichte van sjiieten geen zin zou hebben en hij op dat niveau dus niets ondernomen heeft.

a.3. Ook de vermeende inconsistenties inzake de aanwezigheid van sjiieten op de universiteit lijken het gevolg van een wel erg selectieve lezing van verzoekers verklaringen. Op de vraag of verzoeker de enige sjiiet in de universiteit was, antwoordt hij dat er nog waren maar niet in zijn klas, aangezien hij de enige was die opstond tegen zijn leerkracht (CGVS, p. 14); immers, als er nog waren, zouden ze volgens hem wel opstaan tegen de leerkracht (CGVS, p. 16). Persoonlijk kende hij geen sjiieten, aangezien je niet kan zien wie sjiiet is (CGVS, p. 16). Hij meent wel weet te hebben van andere sjiieten die hun jaar hebben moeten overdoen vanwege een islam-vak (CGVS, p. 14). Bovendien waren er regelmatig religieuze gevechten, dus moeten er volgens hem wel sjiieten geweest zijn (CGVS, p. 16). Uit deze verklaringen valt geen tegenstrijdigheid af te leiden. Verzoeker maakt afdoende duidelijk dat het niet visueel zichtbaar was wie sjiiet was; dat wel uit verschillende zaken kon worden afgeleid dat er aan de universiteit sjiieten aanwezig waren; dat hij door het gebrek aan medestand in zijn protest vermoedt dat in zijn klas geen sjiieten zaten, maar dat hij dat niet met zekerheid kan zeggen.

Bovendien verbindt verwerende partij een sterk gevolg aan de vermeende inconsistenties wanneer zij hieruit afleidt dat ernstige bedenkingen moeten worden gemaakt bij verzoekers verklaringen over discriminatie en laster tegen sjiieten aan de universiteit. Zoals verder uiteengezet blijkt dat de sjiitische minderheid in Afghanistan wel degelijk ernstig geïdентificeerd wordt door sectair geweld en discriminatie (zie verder). Uit een persartikel in verband met een dodelijk incident op een universiteitscampus in Kabul als gevolg van een sectair conflict blijkt bovendien dat, hoewel maatregelen genomen worden om politieke activiteiten te bannen uit de universiteiten, de campussen wel degelijk een belangrijke rol spelen bij het aanwakkeren van religieuze en sectaire onrust en dat studenten en docenten groepen vormen die hun ideologische verschillen op de campus uitvechten (stuk 4).

Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat dit artikel gedateerd is en er niet uit blijkt dat sjiitische studenten geïdентificeerd zouden worden aan de universiteit van Kabul en dat dergelijk incidenten uitzonderlijk zijn.

Verzoekende partij legde door middel van een aanvullende nota bij het vorige verzoekschrift reeds een recent persartikel neer dat rapporteerde over een zeer recent geval van sectair geweld op de campus van de universiteit van Kabul. Op donderdag 15 november 2018 vond een gewelddadig incident plaats tussen soennitische en sjiitische studenten aan de Universiteit van Kabul, waarbij verschillende studenten gedood en anderen gewond werden. Als gevolg van dit incident werd de universiteit gedurende verschillende dagen gesloten (zie Afghanistan Times, Kabul University closed over student tensions, 16 november 2018 - stuk

In dit persartikel wordt onder meer bevestigd dat de Universiteit van Kabul al eerder het centrum was van politieke en etnische problemen, en dat machtige commandanten en invloedrijke leiders hierbij een belangrijke rol spelen, door discriminaties en etnische conflicten uit te lokken bij studenten.

Deze informatie bevestigt weerom dat discriminatie en etnische conflicten wel degelijk een ernstige problematiek vormen op de campussen in Kabul, en ondersteunt zodoende verzoekers verklaringen omtrent zijn ervaringen als sjiitische moslim aan de universiteit van Kabul.

a.4. Er moet worden geconcludeerd dat de inconsistenties die verwerende partij verzoeker verwijt veelal het gevolg zijn van een onzorgvuldige interpretatie van verzoekers verklaringen.

Verzoeker legt daarentegen wel degelijk spontane, concrete en gedetailleerde verklaringen af over het exacte moment en de precieze aanleiding van het incident (CGVS, p. 13), omschrijft concrete laster van de leerkracht (CGVS, p. 16) en beschrijft gedetailleerd zijn vertrek ogenblikkelijk na het incident (CGVS, p. 17). Gelet op wat voorafgaat dient in deze minstens het voordeel van de twijfel worden toegekend aan verzoeker met betrekking tot het incident met zijn docent in Kabul.

Zijn algemene geloofwaardigheid kan op basis van deze verklaringen dan ook geenszins in twijfel worden getrokken.

1.2.b. Aangaande verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de beroepsactiviteiten van zijn broer

b.1. Wat betreft het verwijt dat verzoeker bij de DVZ niet gezegd zou hebben dat de opstandelingen persoonlijke bedreigingen aan zijn adres geuit hadden, kan opnieuw verwezen worden naar het feit dat hij meent bij de DVZ niet de kans te hebben gekregen om gedetailleerd in te gaan op de aanleiding van zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 3).

Aangezien de bedreigingen aan het adres van verzoeker bovendien via zijn broer gebeurden, heeft hij met zijn verklaring bij de DVZ dat zijn broer bedreigd werd weliswaar een belangrijk onderdeel van zijn directe vluchtaanleiding (met name het feit dat deze dreigementen ook hemzelf betroffen) achterwege gelaten, maar dat kan hem gezien de druk die hij bij de DVZ ervaarde om kort te zijn en de geruststelling dat hij verdere details bij het interview met het CGVS kwijt zou kunnen, niet verweten worden.

b.2. Voorts kan niet worden begrepen waarom verwerende partij de verklaringen van verzoeker inzake zijn activiteiten bij SIKA niet aannemelijk acht. Verzoeker heeft zijn aanwezigheid bij SIKA op geen enkel moment overdreven of belangrijker voorgesteld dan ze in realiteit was. Uit zijn verklaringen hieromtrent kunnen geen tegenstrijdigheden afgeleid worden. Hij vertelde enkel dat er op het kantoor van zijn broer soms internet was, en hij dan meeking en daar werkte, dat zijn broer hem dit leerde gebruiken (CGVS, p. 17). Op de vraag of verzoeker niet op het kantoor van zijn broer was toen die een dreigetelefoon ontving met dreigementen aan het adres van verzoeker, antwoordde hij negatief, en dat hij maar af en toe naar het kantoor van zijn broer ging, niet de hele dag bleef, telkens ongeveer een uur. Op de vraag hoe vaak hij daar geweest was, antwoordde hij "gedurende die maand dat ik er was 5 à 6 keef (CGVS p. 19).

Verzoeker verklaart dat particulieren in Afghanistan niet over computers beschikken, en dat ook zijn lessen op school hieromtrent vooralsnog zuiver theoretisch waren gebleven. Het is dus perfect geloofwaardig dat de broer van verzoeker meent dat hem iets bij te leren valt door hem een aantal keer mee te nemen naar zijn kantoor en te tonen hoe een computer en internet werkt.

Het is ook volstrekt aannemelijk dat zijn broer niet de hele dag kon besteden aan het onderrichten van zijn broer en dat hij slechts een aantal keer voor een uurtje meekwam om wat extra uitleg te krijgen. De door verwerende partij toegevoegde informatie over de beschikbaarheid van IT-lokalen aan de universiteit van Kabul kunnen geenszins afbreuk doen aan bovenstaande verduidelijking. De aanwezigheid van dergelijke lokalen duidt er geenszins op dat verzoeker hiervan gebruik heeft (kunnen) maken tijdens zijn jaar aan de universiteit.

Het is verzoekende partij dan ook volstrekt onduidelijk waarom de verklaringen van verzoeker op dit punt als ongeloofwaardig worden afgedaan.

b.3. Verwerende partij stelt in haar beslissing niettemin:

"Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw bewering dat u samen met uw broer ging werken bij SIKA, quod non, dan nog is het bijzonder weinig aannemelijk dat de lokale opstandelingen u op basis

van een vijftal passages op het werk van uw broer zouden beschuldigen van collaboratie met de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. "

Deze stelling interpreteert verzoekers verklaringen ten onrechte als zou zijn aanwezigheid bij SIKa de enige verklaring zijn voor de dreigementen aan zijn adres. Ook eerder al blijkt uit de motivatie van de beslissing dat het CGVS de oorzaak van de dreigementen louter situeert in de aanwezigheid van verzoeker bij SIKa:

"Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door opstandelingen werd bedreigd omdat u uw broer af en toe had vergezeld naar zijn werk bij SIKa in Ijogar. "

Nochtans verklaarde verzoeker: "[...]"CVGS p. 19) "[...]. " (CVGS p. 18)

Naast het feit dat hij wellicht gezien werd toen hij zijn broer vergezeld naar SIKa, geeft verzoeker dus aan dat ook zijn loutere familieband met zijn broer en het feit dat hij erg veel tijd met hem doorbracht aan de basis lagen van de dreigementen aan zijn adres.

Verzoekers broer heeft jarenlang voor het Amerikaanse leger in Afghanistan gewerkt (stuk 5).

Nadat hij verschillende bedreigingen ontving, kreeg hij een overplaatsing naar het SIKa-project, dat ook deel uitmaakt van US AID (stuk 6).

Personeel van buitenlandse troepen is een van de belangrijkste doelwitten van de taliban (EASO COI Report Afghanistan: Individuals targeted by armed actors in the conflict - december 2017, p.35-36; hierna EASO Targeted Individuals 2017" genoemd). Zij worden systematisch gevisieerd. Als gevolg hiervan is in de Verenigde Staten een "Spécial Immigrant Visa" programma opgestart, dat het medewerkers van de Amerikaanse troepen in Afghanistan mogelijk moet maken Afghanistan te verlaten. Een supervisor van verzoekers broer heeft hem voor dit programma aanbevolen (stuk 7) naar aanleiding van ernstige bedreigingen van de taliban aan het adres van verzoekers broer (stuk 8). De broer van verzoeker heeft vervolgens een verblijfsvergunning van de Verenigde Staten gekregen (stuk 3).

Het profiel van verzoekers broer. m.n. diens activiteiten voor het Amerikaanse leger. De bedreigingen die hij als gevolg daarvan ontvangen heeft alsook het feit dat hij op grond daarvan een verblijfstitel in de Verenigde Staten verkregen heeft. worden door verwerende partij niet betwist.

Ook de familieleden van personen die meewerken met de internationale aanwezigheid worden systematisch gevisieerd en vertonen dus een verhoogd risicoprofiel (UNHCR, International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, maart 2018, p.12 - stuk 9). Zo roept de Taliban de lokale gemeenschappen op om families van personen die geacht worden medestanders van de internationale troepen te zijn, te verbannen (EASO Targeted Individuals 2017, p.35). UNHCR meent daarom dat ook familieleden van medewerkers van internationale troepen internationale bescherming behoeven (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 19 april 2016 p. 41-42 – stuk 10).

Het feit dat verzoekers ouders geen problemen ondervinden is geenszins een aanduiding dat verzoeker zelf niet gevisieerd zou worden omwille van de beroepsactiviteiten van zijn broer. Zijn ouders zijn naar Afgaanse normen zeer oud (naar schatting rond de 60 en 80 jaar oud) en worden dus begrijpelijkerwijze niet als een gevaar beschouwd en met rust gelaten. Verzoekers andere familieleden zijn slechts halfbroers en -zussen, die allen niet meer thuis wonen (CGVS p. 10) en geen deel uitmaken van het kerngezin. Het is dan ook normaal dat zij niet de problemen ondervinden die verzoeker wel ondervond.

b.4. Verzoeker verklaart herhaaldelijk dat zijn broer erg weinig informatie wilde geven over de dreigtelefoontjes om zijn ouders en jongere broer niet ongerust te maken. Hij gaf de noodzakelijke informatie, met name dat er dreigementen geuit werden en dat deze eveneens gericht waren ten aanzien van zijn broer, en gebood hem vervolgens om voortaan binnen te blijven. Gezien het profiel van de broer als geschoolde, volwassen man met een verantwoordelijke functie, die zorg draagt voor zijn gepensioneerde ouders en wiens beslissingen op verzoeker duidelijk een grote impact hebben (zo vertrok hij na het incident met zijn docent op aandringen van zijn broer ogenblikkelijk van de campus in Kabul) zijn verzoekers verklaringen ook op dit punt niet onaannemelijk.

b.5. Eveneens volstrekt aannemelijk is het feit dat de voorbereiding van verzoekers vlucht enige tijd vergde. Zijn broer nam het heft in handen en regelde zijn vlucht. In tussentijd bleef verzoeker steeds in het huis van zijn ouders en kwam hij om veiligheidsredenen niet meer buiten. Dat zijn broer zelf pas twee maanden later vertrok, wordt verklaard doordat hij wachtte op groen licht om naar de Verenigde Staten te kunnen vertrekken, waar hij momenteel overigens over een verblijfstitel beschikt.

Ook de kleine inconsistentie betreffende het aantal nachten dat hij voor zijn vertrek bij zijn zus overnachtte (3 nachten dan wel 1 nacht) is geen element dat afbreuk doet aan zijn verklaringen over de problemen in Logar.

Verzoekende partij nodigt Uw Raad uit verzoekers verklaringen te herbeoordelen en vast te stellen dat deze wel degelijk geloofwaardig zijn.

Zijn geloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen zijn een aanvulling van een reeds vastgesteld en niet-betwist risicoprofiel als gevolg van de beroepsactiviteiten van zijn broer, jarenlang medewerker van het Amerikaanse leger in Afghanistan.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verzoeker zijn vrees voor vervolging wel degelijk aannemelijk maakt, en dat hem bij gebrek aan veilig en redelijk vluchtalternatief het vluchtelingstatuut toegekend moet worden.

III.1.3. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4. §2 c) van de wet van 15 december 1980

Verzoekers herkomst uit de provincie Logar, district Khoshi wordt niet betwist.

Verwerende partij verwijst naar verschillende bronnen (EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017, EASO COI report Afghanistan: Security Situation van mei 2018 en COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in het district Khoshi (provincie Logar) van 23 april 2019) en leidt hieruit (weliswaar impliciet) af dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst dermate precair is dat inwoners van deze regio een reëel risico lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar deze regio (stuk 1, p. 6).

Uit de door verwerende partij aangehaalde informatie blijkt inderdaad dat verzoekers district zich middenin een provincie (Logar) bevindt waarin de invloed en controle van de taliban aanzienlijk is en er een hoge taliban-activiteit geregistreerd wordt. De situatie in de regio is als gevolg daarvan volatiel (stuk 14, p. 208).

In Logar vonden tussen 1 januari 2018 en 28 februari 2019 meer dan 150 incidenten plaats waarbij opstandelingen betrokken waren. Het is een van de meer volatiele provincies, waarin opstandelingen actief aanwezig zijn (stuk 15, p. 208).

De voorbije maanden vonden in het district Khoshi verschillende confrontaties plaats tussen het Afghaanse leger en de opstandelingen. Ook vonden in juli en september 2018 en in maart 2019 luchtaanvallen plaats van het Afghaanse leger tegen opstandelingen (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in het district Khoshi (provincie Logar) van 23 april 2019, cf. administratief dossier).

De talrijke veiligheidsincidenten in de provincie Logar, evenals specifiek in het district Khoshi, de sterke aanwezigheid van opstandelingen in deze regio en het volatiele karakter van de veiligheidssituatie aldaar, dient verzoekers regio van herkomst te worden beschouwd als een regio waar sprake is van willekeurig geweld dat voor burgers aldaar een reëel risico op ernstige schade inhoudt.

Bij gebrek aan aangetoond veilig en redelijk intern vestigingsalternatief (cf. onder III. 1.1.) dient aan verzoeker minstens het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend te worden.

[...]

De bestreden beslissing is genomen zonder verzoeker vooraf (opnieuw) te horen.

Nochtans rust op verwerende partij een verplichting om het hoorrecht, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, te respecteren.

In het arrest M.M. d.d. 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verwezen naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie om de draagwijdte van het hoorrecht te bepalen, dat als algemeen Uniebeginsel van toepassing is op interacties tussen de nationale administraties en bestuursorganen. In het arrest Mukambaga c/ Préfet de police, Préfet de la Seine-Saint-Denis van 5 november 2014 (zaak C- 166/13) heeft het Hof bevestigd dat 'V/ résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union. Partant le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41 paragraphe 2, sous a) de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à demande. Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union ». (eigen onderlijning)

In het arrest Khaled Boudjlida c/ Préfet des Pyrénées-Atlantiques van 11 december 2014 (zaak C-249/13) bevestigde het Hof nogmaals dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van het recht van verdediging, dat een algemeen Uniebeginsel is, en dat het hoorrecht zich als gevolg daarvan oplegt zelfs in het geval de toepasselijke regelgeving zelf niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van het Unierecht.

Conform bovenstaande rechtspraak moet derhalve worden geconcludeerd dat het hoorrecht in casu toepasselijk is, als onderdeel van het recht van verdediging, algemeen beginsel van Unierecht.

Het recht om vooraf gehoord te worden is eveneens een beginsel van het bestuursrecht, erkend door de vaste rechtspraak van de Raad van State.

In het arrest Ad. G. c/ N.R. van 10 september 2013 heeft het Hof van Justitie met betrekking tot een beslissing töt detentie geoordeeld dat een schending in hoofde van een vreemdeling in illegaal verblijf van het recht om gehoord te worden voorafgaand aan een beslissing in zijn nadeel slechts kan leiden tot een invrijheidsstelling wanneer deze schending de betrokkene effectief verhinderd heeft zijn verdediging optimaal te doen gelden, in die zin dat de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden als de betrokkene vooraf gehoord zou zijn geweest.

In casu merkte Uw Raad in het arrest n° 215 409 d.d. 21 januari 2019, dat betrekking heeft op dezelfde zaak, op dat de bestreden beslissing onvoldoende inging op een van de vluchtredenen die verzoeker aanhaalde, met name het geweld tegen sjiiten in zijn regio van herkomst. Dit was een van de redenen voor de vernietiging van de vorige beslissing van het CGVS in het huidige dossier.

Verzoeker had bij zijn interview op de DVZ immers de volgende vrees aangehaald:

[...]

(Administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 3.5)

De bestreden beslissing noch het administratief dossier bevatten naar mening van Uw Raad afdoende informatie met betrekking tot dit aspect van verzoekers vrees. Verzoeker werd inderdaad niet bevraagd over de moord op zijn neef, [S. A.], en werd zeer beperkt bevraagd over dit aspect van zijn vrees:

[...]

(CGVS p. 20)

Na de vernietiging van de vorige beslissing heeft verwerende partij een nieuwe beslissing genomen, zonder verzoeker evenwel opnieuw te horen. Wat dit aspect van verzoekers vrees betreft, voegde ze louter een gedeelte toe aan de beslissing met betrekking tot de mate waarin uit informatie blijkt dat in verzoekers regio van herkomst actueel sprake is van een situatie van interreligieus geweld (stuk 1, p. 4).

Verzoeker heeft derhalve opnieuw niet de kans gekregen om dit aspect van zijn vrees uiteen te zetten. Er heerst volstrekte onduidelijkheid over de dood van verzoekers nonkel en de motieven daarvan.

Gezien de ernst van verzoekers onthulling en in het licht van de kritiek van Uw Raad in het arrest n° 215 409 d.d. 21 januari 2019, kon van verwerende partij een bijzondere voorzichtigheid verwacht worden bij het behandelen van dit aspect van verzoekers vrees voor vervolging.

Gezien het gebrek aan informatie hieromtrent in het administratief dossier, diende verzoeker hieromtrent opnieuw gehoord te worden, opdat hij hierover meer informatie had kunnen verschaffen. Dit had

ongetwijfeld tot een ander resultaat van de administratieve procedure kunnen leiden, daar een deel van verzoekers asielaanvragen nu ononderzocht blijft.

Door de bestreden beslissing te nemen zonder verzoeker omtrent dit al te weinig onderzochte aspect van zijn vrees te horen, schendt verwerende partij het hoorrecht. algemeen beginsel van Unierecht. evenals het algemeen bestuursbeginsel audi alteram partem.

Bovendien schendt verwerende partij de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

De tweede bestreden beslissing dient derhalve minstens vernietigd te worden, om meer onderzoek naar dit aspect van verzoekers vrees toe te laten."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omdat zij enerzijds op de universiteit van Kabul door één van haar professoren werd gevisieerd omwille van haar sjiitisch geloof en anderzijds omdat haar broer, de heer N.A., telefonische bedreigingen van de taliban heeft gekregen waarbij de verzoekende partij ook bedreigd werd. De verzoekende partij stelt dat zij op de universiteit van Kabul (Pule Techniek) chemische technologie studeerde. Een professor liet zich tijdens een les negatief uit over sjiiten. De verzoekende partij, die verklaart sjiit te zijn, ging in tegen haar professor, waarna een gevecht uitbrak tussen de verzoekende partij en haar professor. De professor zou toen tegen de verzoekende partij hebben gezegd dat hij haar leven niet zou sparen. Na een telefoon naar haar broer is de verzoekende partij teruggekeerd naar het district Khoshi, waar zij vandaan komt en het grootste deel van haar familie nog woont. De verzoekende partij verklaart verder dat haar broer in Khoshi voor een Amerikaans project heeft gewerkt aangaande Security In Key Areas (SIKA). Haar broer heeft haar na haar terugkeer uit Kabul enkele keren meegenomen naar dit bedrijf om haar te laten kennismaken met de werking van computers en het internet. De verzoekende partij verklaart dat haar broer hierna meerdere telefonische doodsbedreigingen heeft ontvangen, waarin ook de verzoekende partij zelf werd bedreigd, nu zij ook als een medewerker van Amerikanen werd beschouwd door de taliban. De verzoekende partij werd door haar broer gedwongen om binnen te blijven. Zij werd uiteindelijk door haar broer aangeraden om te vluchten. Enkele weken na haar vlucht richting België is haar broer naar de Verenigde Staten van Amerika vertrokken alwaar hij een verblijfstitel heeft.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara, haar universiteitskaart, haar kaart van de universiteitsbibliotheek, een stemkaart, een certificaat van de middelbare school, brief van haar kungfu

club in België, een verzendingsbewijs uit Afghanistan, mailverkeer over bedreigingen die haar broer had ontvangen, een verklaring over het werk van haar broer bij SIKa, twee aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger voor haar broer, een werkbadge van haar broer, acht certificaten over het werk van haar broer, zijn verblijfskaart, het rijbewijs en een visitekaartje van haar broer in de VS en een foto van de verzoekende partij samen met haar broer in Khoshi.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende stukken toe:

- kopie verblijfsvergunning broer in de Verenigde Staten
- universityworldnews.com, Universities closed after sectarian violence on 'politirised' campus, 28.02.2012
- stukken die de tewerkstelling van verzoekers broer bij het Amerikaanse leger aantonen:
 - a) Werkbadge U.S. Army
 - b) Acht certificaten van het U.S. Army Corps of Engineers
- arbeidsbewijs USAID - Sika-East project inzake tewerkstelling
- aanbevelingsbrief Special Immigrant Visa programma
- mailwisseling tussen broer en supervisor inzake bedreigingen
- UNHCR, International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 12 maart 2018
- UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 19 april 2016 (uittreksel)
- persartikelen:
 - a) Independent, Kabul explosion: At least 41 dead in bomb attack on Shia cultural centre, 28 december 2017
 - b) Aljazeera, Afghanistan: Blast in Kabul's Shia area kills at least seven, 9 maart 2018
 - c) The Washington Post, 'We suffer more': Rising violence on Shiite targets takes toll on Afghanistan's Hazaras, 21 maart 2018
- Arrest Cour Nationale du droit d'asile (Frankrijk), 9 maart 2018
- UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (uittreksel)
- EASO COI report Afghanistan: Security Situation van juni 2019 (uittreksel)
- persartikelen:
 - a) The Washington Post, Bombing of student center in Kabul highlights threat to minority Shiite youth, 16 augustus 2018
 - b) The Independent, Suicide bomber kills 48 in Kabul as students prepare for university exams, 15 augustus 2018
- RvV, arrest n° 217 609 d.d. 27 februari 2019
- RvV, arrest n° 215 409 d.d. 21 januari 2019
- Afghanistan Times, Kabul University closed over student tensions, 16 november 2018.

In een aanvullende nota legt de verzoekende partij ter terechtzitting de volgende documenten voor:

- The diplomat, "How Islamic State Infiltrated Kabul University, 12 augustus 2019
- The National Afghan authorities alarmed by ISIS recruiters at the Kabul University, 4 juli 2019
- The Guardian, Islamic State claims responsibility for Kabul wedding hall blast, 18 augustus 2019.

De taskara en stemkaart bevatten identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. De universiteitskaart, de kaart van de universiteitsbibliotheek en het certificaat van de middelbare school hebben betrekking op het schoollopen van de verzoekende partij. Dit wordt evenmin betwist.

De verklaring over het werk van haar broer bij SIKa, de twee aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger voor haar broer, de werkbadge van haar broer, de acht certificaten over het werk van haar broer, zijn verblijfskaart, zijn rijbewijs en een visitekaartje van haar broer in de VS hebben betrekking op de carrière en het profiel van de broer van de verzoekende partij. Dat de broer van de verzoekende partij werkzaam was als ingenieur bij het SIKa-project van de Amerikaanse overheid en heden in de Verenigde Staten van Amerika woont wordt, zoals *infra* uiteengezet, *in casu* niet betwist. Deze stukken hebben verder geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij, met name dat zij ook door de taliban werd bedreigd omwille van de tewerkstelling van haar broer.

Het e-mailbericht van 3 februari 2013 vormt geen begin van bewijs dat in hoofde van de verzoekende partij een risico op vervolging bestaat, daar dit bericht betrekking heeft op de periode dat de broer van de verzoekende partij tewerkgesteld was bij het Amerikaans leger. Ten gevolge van dit werd haar broer hierna overgeplaatst naar het SIKa-project. Sinds 5 juni 2013 was hij bij het SIKa-project tewerkgesteld. De verklaringen van de verzoekende partij aangaande de bedreigingen ten aanzien van haar gaan over

de periode tussen 15 saratan en 9 mizan in het jaar 1394, oftewel 6 juli 2015 – 1 oktober 2015 (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 17 en 20). Dit stuk kan aldus geenszins beschouwd worden als een begin van bewijs van bedreigingen in hoofde van de verzoekende partij zelf. In de stukken zelf wordt ook niet aangegeven dat de familieleden bedreigd worden.

Het verzendingsbewijs toont aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangt, maar heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas. De brief van haar kungfu club in België toont aan dat de verzoekende partij kungfu volgt in België, maar kan niet dienen ter staving van haar vluchtrelaas.

De aanbevelingsbrief van 4 maart 2014 maakt melding van bedreigingen die de broer van de verzoekende partij ontvangen heeft, doch wordt er niet aangegeven dat andere familieleden eveneens bedreigd worden. In dit schrijven wordt ook aangegeven dat andere personeelsleden eveneens bedreigingen ontvangen hebben, doch wordt er evenmin aangegeven dat hun familieleden ook bedreigd werden.

Gelet op de inhoud van de documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van juni 2019, blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. In de EASO guidance nota van juni 2019 wordt ook vermeld dat familieleden van personen die een dergelijk profiel hebben ook mogelijk gevaar lopen op vervolging (p.51). Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat de broer van de verzoekende partij werkzaam was als ingenieur bij het SIKA-project van de Amerikaanse overheid volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst stelt de Raad dat er niet betwist wordt dat de broer van de verzoekende partij, de heer N.A., eerst als ingenieur heeft gewerkt voor het Amerikaanse leger en later als ingenieur in het kader van een Amerikaans SIKA-project in Khoshi. De verzoekende partij legt hiervan voldoende stukken neer die als (begin van) bewijs kunnen dienen (administratief dossier voor vernietiging, stukken 15.8 en 15.9; verzoekschrift, stukken 5-7). Tevens wordt niet betwist dat de broer van de verzoekende partij momenteel in Amerika verblijft. Op basis van de stukken die voorliggen kan aangenomen worden dat hij daar een verblijfsvergunning heeft gekregen omdat hij bedreigingen heeft ontvangen gedurende zijn tijd als ingenieur bij het Amerikaanse leger (administratief dossier voor vernietiging, stukken 15.8 en 15.9; verzoekschrift, stukken 3 en 7-8). Echter kan het loutere feit dat de broer van de verzoekende partij gevaar liep omwille van zijn profiel als een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als iemand die steun verleent aan de internationale militaire strijdkrachten, niet voldoende om te stellen dat dit ook het geval zal zijn voor de verzoekende partij. Er dient immers vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar eigen link met het Amerikaanse leger of het SIKA-project.

Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 januari 2016 heeft de verzoekende partij geen enkele melding gemaakt van enige bedreigingen die ten opzichte van haarzelf werden geuit. In de vragenlijst heeft de verzoekende partij het volgende verklaard op de vraag om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit Afghanistan:

"Waar wij woonden in Logar waren er vooral soennieten en er was veel Taliban aanwezig. Die vermoordden dikwijls Sjiïeten.

2,5 jaar geleden is mijn neef [S.A.] vermoord door de Taliban omdat hij sjiïet was.

Ze hebben mijn broer ook bedreigd. Mijn broer werkte in een Amerikaans bouwbedrijf als ingenieur. Ze bouwden legerposten en legerbasissen.

Ik studeerde zelf Chemie. Als de Taliban dat te weten zou komen zouden ze mij waarschijnlijk ook vermoorden.

Ik kom uit een familie waar iedereen gestudeerd heeft.

We kunnen in Afghanistan geen normaal veilig leven leiden. We kunnen daar niet studeren en leven voortdurende in angst, daarom ben ik gevlucht."

(stuk 18, vragenlijst 25 januari 2016, vraag 5).

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid heeft gehad om de feiten die de aanleiding vormde van haar vlucht uit Afghanistan toe te lichten. De verzoekende partij maakt enkel melding van bedreigingen die ten aanzien van haar broer geuit werden. De verzoekende partij haalt niet aan dat zij eveneens werd bedreigd omwille van de tewerkstelling van haar broer. Nochtans werd de verzoekende partij erop gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van haar verwacht wordt dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (vragenlijst 25 januari 2016, p.1). Van de verzoekende partij kon en mocht dan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst ook zou hebben aangegeven bedreigd te zijn omwille van de tewerkstelling van haar broer. Bij het invullen van de vragenlijst heeft de verzoekende partij slechts één vrees die betrekking had op zichzelf geuit, met name dat de taliban haar zouden vermoorden omdat ze studeert. Het is pas bij het gehoor van 23 januari 2018 dat de verzoekende partij verklaart dat haar broer meerdere telefonische bedreigingen heeft ontvangen waarin ook zij werd bedreigd omwille van haar link met het SIKa-project. Daarenboven voegt de verzoekende partij er tijdens het gehoor van 23 januari 2018 er nog aan toe dat de NDS (de Afghaanse staatsveiligheid) haar en haar broer zou hebben gewaarschuwd omtrent bedreigingen tegen hen (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 18 en 20). De vaststelling dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan situeren, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas, *in casu* dat de taliban ook ten aanzien van de verzoekende partij bedreigingen geuit heeft omwille van de tewerkstelling van haar broer en dat de NDS de verzoekende partij en haar broer zou hebben gewaarschuwd omtrent bedreigingen tegen hen.

De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door de weinig geloofwaardige verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar activiteiten bij SIKa. De verzoekende partij verklaart dat zij, na haar vertrek uit Kabul, twee maanden thuis in het district Khoshi heeft verbleven. Zij stelt dat zij de eerste maand vijf tot zes keer met haar broer naar zijn werk is gegaan, zodat zij een uurtje op de computer kon leren werken. Na deze eerste maand mocht zij van haar broer hun huis niet meer verlaten, omdat er bedreigingen werden geuit ten aanzien van de verzoekende partij omwille van haar link met haar broer en diens werk voor de 'ongelovigen', het Amerikaanse SIKa-project (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 17-20). Deze verklaringen komen echter niet geloofwaardig over. Vooreerst blijkt uit de e-mail waarin de broer van de verzoekende partij aangeeft dat hij bedreigd wordt door de taliban dat dit bericht dateert van 3 februari 2013 (verzoekschrift, stuk 8). Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de broer van de verzoekende partij pas op 5 juni 2013 bij het SIKa-project is begonnen werken (verzoekschrift, stuk 6). De bedreigingen door de taliban dateren aldus vanuit de tijd dat de broer van de verzoekende partij voor het Amerikaanse leger werkte. Gelet op het gegeven dat haar broer in het verleden reeds bedreigd werd door de taliban

omwille van zijn tewerkstelling is het weinig aannemelijk dat hij zijn broer mee naar zijn nieuwe plaats van tewerkstelling zou nemen. Voorts is het bevreemdend dat het voor de broer van de verzoekende partij mogelijk was om de verzoekende partij mee naar zijn plaats van tewerkstelling te nemen zodat de verzoekende partij aldaar een uur met een computer kon leren werken. De verzoekende partij verklaart dat zij deze plek gewoon binnen kon gaan, nadat zij tweemaal werd doorzocht, maar zonder enige andere veiligheidscheck. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"In zijn verzoekschrift meldt uw advocaat dat particulieren niet over computers beschikken en dat uw lessen op school daaromtrent vooralsnog zuiver theoretisch waren gebleven. Op basis daarvan stelt uw advocaat dat het dan ook perfect geloofwaardig is dat uw broer van mening was dat hij u iets bij kon leren door u een aantal keer mee te nemen naar zijn kantoor en te tonen hoe een computer en internet werkt. Deze bewering raakt evenwel kant noch wal. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat indien u daadwerkelijk met een computer had willen leren werken, u daartoe ruimschoots de mogelijkheid had op de Kabul Polytechnic University, de instelling waar u woonde in een studentenhome, studeerde op de afdeling Chemical Technology en waarvan u een studentenkaart voorlegt (CGVS, p. 6). Op de campus van die universiteit beschikken de studenten immers over een in 2005 gebouwd IT Center met twee computerruimtes die elk 30 computers tellen. Daarnaast is er op de campus ook een English Language & Computer Learning Center (ELCLC) waar studenten cursussen kunnen volgen. De bewering dat u, na meer dan een jaar aan de Kabul Polytechnic University te hebben gestudeerd, op het moment van uw vertrek uit Afghanistan louter theoretische lessen had gekregen over computers en uw broer het daarom aangewezen vond om u tot vijf keer toe een uurtje mee te nemen naar zijn werk om u te tonen hoe een computer en internet werken, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig."*

Daarenboven legt de verzoekende partij vage verklaringen af over de aard en de frequentie van de bedreigingen. De verzoekende partij weet niet hoe vaak haar broer dreig telefoons ontvangen heeft. Ze heeft het hem ook niet gevraagd (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 19). Tijdens haar gehoor heeft de verzoekende partij verklaard dat enkel haar broer telefonische bedreigingen ontving, maar dat deze verder niet zei hoe vaak hij bedreigd werd. Zij verklaart tevens dat haar broer enkel zei dat in de bedreigingen werd gesteld dat de verzoekende partij bij haar broer werkte, zij salaris van ongelovigen ontving en dat zij samen met haar broer in de bazaar waren gezien (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 19). De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partij afgelegd heeft. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat haar broer door de taliban bedreigd werd. Tijdens haar gehoor op 23 januari 2018 stelt de verzoekende partij daarentegen niet te weten of haar broer door de taliban of door daesh bedreigd werd (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 19).

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *"Voorts legt u inconsistente verklaringen af betreffende uw vertrek uit Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde u dat u gedurende drie nachten bij uw zus in Kabul verbleef (verklaring DVZ, vraag 31), terwijl u gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerst verklaarde dat u slechts één nacht bij uw zus verbleef (CGVS, p.3), en later verklaarde dat u er zelfs de volledige nacht niet meer bleef maar al om 2 uur 's nachts vertrok (CGVS, p.12). Het gegeven dat u uw verklaringen herhaaldelijk aanpast over de manier waarop u Afghanistan bent ontvlucht uit vrees voor uw belagers in Logar, zet de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding verder op de helling."*

Uit voorgaande besprekingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de bedreigingen die tegen haar zouden zijn geuit. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade omwille van de tewerkstelling van haar broer, die heden in de Verenigde Staten verblijft.

Voorts blijkt uit het gehoorverslag van de verzoekende partij dat zij verklaard heeft dat haar ouders, bij wie zij en haar broer inwoonden op het ogenblik van de voorgehouden feiten, nog steeds in Khoshi verblijven en daar geen problemen ondervonden hebben sinds verzoekers vertrek. Op één halfzus na, wonen ook de andere halfbroers en -zussen van de verzoekende partij in Khoshi (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 19). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt geenszins dat de leden van het kerngezin die in Khoshi verblijven door de taliban bedreigd worden. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij louter omwille van de familiale band met haar broer die heden in de Verenigde Staten verblijft, door de taliban zal bedreigd worden.

Verder wordt er ook niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden wegens haar relatie met haar broer. De verzoekende partij verklaart immers dat zij, buiten een halfzus in Kabul, geen familie buiten Khoshi heeft (stuk 6, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 12-13). Zij maakt geenszins melding van enige problemen die haar familie sedert haar vertrek naar België heeft ondervonden, nog van enige bedreigingen die haar familie zou hebben ontvangen wegens hun relatie met de broer van de verzoekende partij. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar ouders omwille van hun leeftijd niet bedreigd worden en dat de andere leden van het kerngezin niet bedreigd worden omdat het halfbroers en halfzussen zijn. Uit de informatie die bijgebracht wordt blijkt niet dat de taliban rekening houdt met de leeftijd van personen om ze al dan niet te bedreigen en het gegeven dat het halfbroers en halfzussen zijn. Bovendien maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat derden wisten dat de overige familieleden van de verzoekende partij, halfbroers en -zussen waren.

Wat betreft de verklaring van de verzoekende partij dat zij Afghanistan heeft ontvlucht wegens een conflict met haar soennitische professor, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij omwille van deze situatie uit Afghanistan is gevlucht. In het gehoorverslag geeft zij immers aan dat dit conflict plaatsvond in Kabul en dat zij hierna is teruggekeerd naar Khoshi, alwaar zij nog minstens twee maanden heeft verbleven. Er kan niet worden ingezien waarom zij na haar terugkeer naar Khoshi nog enige vrees voor haar professor uit Kabul zou moeten hebben, voor zover er al gesteld zou kunnen worden dat deze situatie voldoende is om beschouwd te worden als een risico op vervolging.

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO richtlijnen van juni 2019, kan worden gelezen dat personen die behoren tot de sjiieten, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij dient aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar het district Khoshi in Afghanistan. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke daar zij enkel verwijst naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stukken 11, 9, 10, 13, 15 en de stukken die ter terechtzitting werden neergelegd), hetgeen geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook wanneer aan de verzoekende partij de vraag gesteld werd waarom zij Afghanistan verlaten heeft, heeft de verzoekende partij niet aangehaald dat zij in Afghanistan problemen gekend heeft omwille van het gegeven dat ze sjiiet was. Ook heeft ze niet aangehaald dat haar familieleden problemen in Afghanistan heeft omdat ze sjiiet zijn. Dit was ook niet de reden waarom haar broer Afghanistan ontvlucht is. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel geenszins dat er in het district Khoshi van de provincie Logar actueel sprake is van een situatie van interreligieus geweld. Voor de periode tussen 1 april 2018 en 31 maart 2019 werd geen enkel incident teruggevonden van interreligieus geweld in het district Khoshi. Uit de beschikbare informatie blijkt wel dat ISKP in het voorjaar van 2015 een poging heeft ondernomen om zijn territorium uit te breiden buiten de provincie Nangarhar. De organisatie poogde toen voet aan de grond te krijgen in de provincie Logar, meer bepaald in de districten Khoshi en Azra, door middel van mobiele basissen onder leiding van een misnoegde talibancommandant die was overgelopen. Naar verluidt waren zijn manschappen betrokken bij enkele gevallen van sektarisch geweld tegen de lokale sjiitische bevolking in het district Khoshi tussen april en juni 2015. In juli 2015 werd de bewuste cel van ISKP uitgeschakeld door de lokale taliban. Uw verklaringen over de sektarische agenda van de taliban in uw regio zijn bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie daaromtrent. In het Easo-rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt tevens aangegeven dat het grootste risico voor sjiieten om puur op basis van hun religie te worden geviséerd, zich voordoet tijdens bijeenkomsten, religieuze herdenkingen of demonstraties in de steden. Hoewel sjiieten regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, kan er niet worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjiieten zijn. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de sjiieten in Logar, de blote bewering dat de taliban uw neef vermoord hebben in 2013 louter omdat hij sjiiet was en de stelling dat u in Kabul een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van algemeen geweld om dat u het sjiitische geloof aanhangt, slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op*

vervolgning of een reëel risico op ernstige schade is in Logar of Kabul enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt.”

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees in Afghanistan omwille van het profiel van haar broer en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij als sjiit dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” moet lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 11 september 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation ” van juni 2019 (hierna: EASO COI juni 2019)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Mianaday, gelegen in het district Khoshi van de provincie Logar, dient de situatie in het district Khoshi gelegen in de provincie Logar onderzocht te worden. Met betrekking tot voormeld district wordt in de aanvullende nota gesteld dat: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”*

Uit deze bespreking blijkt dat de verwerende partij de veiligheidssituatie in het district Khoshi gelegen in de provincie Logar anders evalueert dan in de bestreden beslissing.

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Logar, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (p. 108)

In andere woorden, de provincie Logar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Logar ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Khosi, gelegen in de provincie Logar dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat tussen 1 april 2018 en 31 maart 2019 ACLED in het district Khoshi zes incidenten registreert. Twee incidenten registreert ACLED onder de categorie battles, verder ondergebracht in de subcategorie armed clashes. Het gaat om een operatie van het Afghaanse leger tegen de taliban in november 2018 in verschillende districten van de provincie Logar, waaronder Khoshi en een door de taliban gemelde aanval op Afghaanse militairen in juli 2018. ACLED registreert vier incidenten als explosions/remote violence. Drie daarvan brengt ACLED onder in de subcategorie air/drone strike. Het gaat om luchtaanvallen van het Afghaanse leger in juli en september 2018 en maart 2019, waarbij verschillende opstandelingen om het leven komen. Een talibangezinde website meldt de ontploffing van een landmijn in juli 2018 die Afghaanse soldaten treft. Dit incident brengt ACLED onder in de subcategorie remote explosive/landmine/IED. Op basis van eigen opzoekingswerk heeft CEDOCA nog twee bijkomende incidenten in het district Koshi gevonden. Het gaat om een door de taliban gemelde aanval van de opstandelingen op personeel van de veiligheidsdiensten en een confrontatie tussen ordediensten en taliban waarbij vijf opstandelingen gedood worden. Afghaanse orde- en veiligheidsdiensten verklaren in januari 2019 via de Afghaanse media een operatie te hebben uitgevoerd tegen schuilplaatsen van enkele taliban-commandanten langs de hoofdweg tussen Kabul en Logar, in het district Khoshi en de stad Pul-e Alam. Daarbij hebben ze een grote hoeveelheid wapens van de taliban in beslag kunnen nemen (CEDOCA, COI Focus, Veiligheidssituatie in het district Khoshi (provincie Logar), 23 april 2019, p.3-4). Het is inderdaad wel zo dat uit de landeninformatie blijkt dat de taliban een zekere controle over

het district heeft. Uit de bijgebracht landeninformatie blijkt voorts dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Khoshi dat UNOCHA het district indeelt in de laagste categorie. (EASO COI juni 2019, p.208). Tussen 1 april 2018 en 31 maart 2019 registreert UNOCHA geen conflict gerelateerde internally displaced persons (IDP's) vanuit of naar het district Khoshi in de provincie Logar (EASO COI juni 2019, p.209-210). Uit de landeninformatie blijkt voorts dat in januari 2019 de Afghaanse orde- en veiligheidsdiensten hebben verklaard een operatie te hebben uitgevoerd tegen schuilplaatsen van enkele taliban-commandanten langs de hoofdweg tussen Kabul en Logar, in het district Khoshi en de stad Pul-e Alam. Daarbij hebben ze een grote hoeveelheid wapens van de taliban in beslag kunnen nemen (CEDOCA, COI Focus, Veiligheidssituatie in het district Khoshi (provincie Logar), 23 april 2019, p. 4).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Khoshi, gelegen in de provincie Logar geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen oordelen. Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij op een aantal veiligheidsincidenten die zich in het district Khoshi hebben voorgedaan. De verzoekende partij voert aan dat er vorige maand een aanslag gepleegd werd op arabaki in het district Khoshi, dat er een aantal raketaanvallen zijn en dat op 9 september 2019 twee mensen vermoord werden. De krantenartikelen die deze verklaringen dienen te onderbouwen worden echter niet neergelegd. Daarenboven oordeelt de Raad dat deze veiligheidsincidenten samen genomen met de informatie in de landenrapporten geen afbreuk doen aan bovenstaande conclusie. Evenmin doet het gegeven dat de taliban een bepaalde controle over het district Khoshi heeft, afbreuk aan bovenstaande conclusie. Het is weliswaar een belangrijk element in de beoordeling van de veiligheidssituatie van het district Khosi, maar het is geen doorslaggevend element. Louter op basis van dit element kan niet geconcludeerd worden dat elke burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Er dient immers met verschillende indicatoren rekening gehouden te worden. De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. De aanwezigheid van de actoren van het conflict is er slechts één van. Daarnaast dient er ook rekening te worden gehouden met de aard van het gebruikte geweld, het aantal veiligheidsincidenten, de geografische spreiding, het aantal burgerslachtoffers en de IDP's (EASO *Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*, juni 2019, p. 85-86).

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het

geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Khoshi gelegen in de provincie Logar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Khoshi dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Khoshi gelegen in de provincie Logar op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In zoverre de verzoekende partij betoogt, door artikelen bij te brengen waarin hoofdzakelijk melding gemaakt wordt van aanslagen op plaatsen waar hoofdzakelijk sjiïeten (samen)komen in Kabul, dat sjiïeten een verhoogde kwetsbaarheid hebben omwille van hun lokale vatbaarheid, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Op basis van de elementen die voorliggen wordt niet betwist dat de verzoekende partij sjiïet is. Voorts dient erop gewezen te worden dat de veiligheidssituatie in het district Khoshi gelegen in de provincie Logar moet geanalyseerd worden, en niet de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. De artikelen die betrekkingen hebben op de veiligheidssituatie in de stad Kabul zijn bijgevolg niet dienstig. Uit de landeninformatie die heden voorligt blijkt dat er heden geen incidenten van interreligieus geweld plaatsvinden in de provincie Logar. Tussen april en juni 2015 was een lokale ISKP groepering betrokken bij enkele gevallen van sektarisch geweld tegen de lokale Shia-bevolking in het district Khoshi. De taliban schakelden deze cel uit in juli 2015. Tussen 1 april 2018 en 31 maart 2019 heeft Cedoca geen informatie gevonden over incidenten van interreligieus geweld. Evenmin blijkt dit uit de andere bronnen die voorliggen (CEDOCA, COI Focus, Veiligheidssituatie in het district Khoshi (provincie Logar), 23 april 2019, p. 4). Bijgevolg is er *in casu* geen sprake van een verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij omdat zij sjiïet is.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Khoshi gelegen in de provincie Logar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient geen intern vestigingsalternatief in Kabul onderzocht te worden, zoals in de bestreden beslissing gedaan werd.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gehandeld heeft in het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven en nieuwe elementen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De verzoekende partij werd ook bijgestaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. De verzoekende partij betoogt ook dat zij niet opnieuw werd gehoord nadat de Raad de beslissing van 30 april 2018 vernietigd heeft. Uit

het arrest van 21 januari 2019 met nummer 215 409 blijkt dat de Raad de beslissing van 30 april 2018 vernietigd heeft omdat er geen informatie met betrekking tot het district Khoshi, gelegen in de provincie Logar in het administratief dossier opgenomen was. Gelet op de inhoud van het vernietigingsarrest heeft de verwerende partij niet onzorgvuldig gehandeld door de verzoekende partij niet opnieuw te horen.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS